

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 59

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 55

1 marca 2012

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 173/2012 z dnia 29 lutego 2012 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 185/2010 w odniesieniu do wyjaśnienia i uproszczenia niektórych szczególnych środków ochrony lotnictwa ⁽¹⁾** 1

Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 174/2012 z dnia 29 lutego 2012 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 9

Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 175/2012 z dnia 29 lutego 2012 r. ustalające należności celne przywozowe w sektorze zbóż mające zastosowanie od dnia 1 marca 2012 r. 11

DECYZJE

2012/131/UE:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 13 lipca 2011 r. w sprawie składek na rzecz Interdev (notyfikowana jako dokument nr C(2011) 4923)** 14

2012/132/UE:

- ★ **Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 15 lutego 2012 r. w sprawie wkładu finansowego Unii przeznaczonego na środki stosowane w stanach zagrożenia, służące zwalczaniu grypy ptaków w Niemczech, we Włoszech i w Niderlandach w 2011 r. (notyfikowana jako dokument nr C(2012) 776)** 34

Cena: 3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

2012/133/UE:

- ★ **Decyzja Europejskiego Banku Centralnego z dnia 27 lutego 2012 r. uchylająca decyzję EBC/2010/3 w sprawie tymczasowych zasad dotyczących kryteriów kwalifikowania rynkowych instrumentów dłużnych emitowanych lub gwarantowanych przez rząd Grecji (EBC/2012/2)** 36

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 173/2012

z dnia 29 lutego 2012 r.

zmieniające rozporządzenie (UE) nr 185/2010 w odniesieniu do wyjaśnienia i uproszczenia niektórych szczególnych środków ochrony lotnictwa

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 300/2008 z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie wspólnych zasad w dziedzinie ochrony lotnictwa cywilnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 2320/2002⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Doświadczenia we wdrażaniu rozporządzenia Komisji (UE) nr 185/2010 z dnia 4 marca 2010 r. ustanawiającego szczegółowe środki w celu wprowadzenia w życie wspólnych podstawowych norm ochrony lotnictwa cywilnego⁽²⁾ wskazuje na potrzebę wprowadzenia niewielkich zmian do sposobów wprowadzania w życie niektórych wspólnych podstawowych norm.
- (2) Zmiany te dotyczą wyjaśnienia lub uproszczenia niektórych szczególnych środków w zakresie ochrony lotnictwa w celu uzyskania poprawy przejrzystości prawnej, ujednoczenia wspólnej interpretacji przepisów prawnych i zagwarantowania jak najskuteczniejszego wprowadzania w życie wspólnych podstawowych norm ochrony lotnictwa cywilnego.

- (3) Zmiany dotyczą wprowadzenia ograniczonej liczby środków w odniesieniu do kontroli dostępu, nadzoru i patroli, kontroli bezpieczeństwa w odniesieniu do pasażerów i bagażu rejestrowanego, kontroli w zakresie ochrony w odniesieniu do ładunku, poczty, zaopatrzenia pokładowego i zaopatrzenia portu lotniczego, szkolenia osób oraz w odniesieniu do sprzętu służącego do ochrony.
- (4) W związku z powyższym należy odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 185/2010.
- (5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Bezpieczeństwa Lotnictwa Cywilnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku do rozporządzenia (UE) nr 185/2010 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 lutego 2012 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 97 z 9.4.2008, s. 72.

⁽²⁾ Dz.U. L 55 z 5.3.2010, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

W załączniku do rozporządzenia (UE) nr 185/2010 wprowadza się następujące zmiany:

1) pkt 1.1.3.4 otrzymuje brzmienie:

„1.1.3.4. Jeżeli niepoddane kontroli bezpieczeństwa osoby lub pasażerowie i członkowie załogi przybywający z krajów trzecich niewymienionych w dodatku 4-B mogą mieć dostęp do części krytycznych, niezwłocznie przeprowadza się przeszukanie części, które mogły zostać »skażone«, aby upewnić się, na ile to możliwe, że nie znajdują się w nich przedmioty zabronione.

Uznaje się, że postanowienia akapitu pierwszego zostały spełnione w odniesieniu do statków powietrznych podlegających przeszukaniu.

Postanowienia akapitu pierwszego nie mają zastosowania, jeżeli osoby wskazane w pkt 1.3.2 i 4.1.1.7 miały dostęp do części krytycznych.

W przypadku pasażerów i członków załogi przybywających z krajów trzecich niewymienionych w dodatku 4-B postanowienia akapitu pierwszego stosuje się wyłącznie w odniesieniu do tych części krytycznych, które są wykorzystywane przez bagaż rejestrowany poddany kontroli bezpieczeństwa i/lub odlatujących pasażerów poddanych kontroli bezpieczeństwa nieodlatujących tym samym statkiem powietrznym co wspomniani pasażerowie i członkowie załogi.”;

2) w pkt 1.2.2.2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Alternatywnie pozwolenie na dostęp można również uzyskać po pozytywnym przejściu identyfikacji polegającej na weryfikacji danych biometrycznych.”;

3) w pkt 1.2.2.4 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W przypadku korzystania z identyfikacji biometrycznej w ramach weryfikacji należy się upewnić, czy osoba ubiegająca się o pozwolenie na dostęp do stref zastrzeżonych lotniska posiada jedno z upoważnień wymienionych w pkt 1.2.2.2 oraz czy to upoważnienie jest ważne i czy nie zostało cofnięte.”;

4) dodaje się pkt 1.2.6.9 w brzmieniu:

„1.2.6.9. W przypadku pojazdów eksploatowanych wyłącznie w strefie operacyjnej lotniska i nieposiadających zezwolenia na poruszanie się po drogach publicznych można uzyskać zwolnienie z obowiązku stosowania przepisów pkt 1.2.6.2–1.2.6.8, pod warunkiem że pojazdy te są wyraźnie oznakowane zewnętrznie jako pojazdy operacyjne przeznaczone do użytku w danym porcie lotniczym.”;

5) na końcu pkt 1.2.7.1 lit. c) dodaje się tekst w brzmieniu:

„; oraz

d) strefy między terminalem lub punktem dostępu a statkiem powietrznym, którym członkowie załóg przybyli lub którym odleca.”;

6) pkt 1.5.2 otrzymuje brzmienie:

„1.5.2. Częstotliwość i środki stosowania nadzoru i patroli oparte są na ocenie ryzyka i zatwierdzane są przez właściwy organ. Uwzględniają one:

a) wielkość portu lotniczego, w tym liczbę i charakter operacji; oraz

b) układ portu lotniczego, w szczególności współzależności między strefami ustanowionymi w porcie lotniczym; oraz

c) możliwości i ograniczenia środków prowadzenia nadzoru i patroli.

Elementy oceny ryzyka związane z częstotliwością i środkami prowadzenia nadzoru i patroli są udostępniane w formie pisemnej na żądanie dla celów monitorowania zgodności.”;

7) w pkt 4.1.3.4 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) zostały zakupione w strefie operacyjnej lotniska za punktem kontroli kart pokładowych, w punktach sprzedaży podlegających zatwierdzonym procedurom ochrony w ramach programu ochrony portu lotniczego, pod warunkiem że płyn, aerozol lub żel jest umieszczony w torbie zabezpieczonej w sposób umożliwiający łatwe stwierdzenie jej naruszenia, w której widoczny jest odpowiedni dowód jego zakupu w strefie operacyjnej danego portu lotniczego z ostatnich 24 godzin; lub”;

b) lit. e) i f) otrzymują brzmienie:

„e) zostały zakupione w innym porcie lotniczym Unii, pod warunkiem że płyn, aerozol lub żel jest umieszczony w torbie zabezpieczonej w sposób umożliwiający łatwe stwierdzenie jej naruszenia, w której widoczny jest odpowiedni dowód jego zakupu w strefie operacyjnej danego portu lotniczego z ostatnich 24 godzin; lub

f) zostały zakupione na pokładzie statku powietrznego należącego do unijnego przewoźnika lotniczego, pod warunkiem że płyn, aerozol lub żel jest umieszczony w torbie zabezpieczonej w sposób umożliwiający łatwe stwierdzenie jej naruszenia, w której widoczny jest odpowiedni dowód jego zakupu na pokładzie tego statku powietrznego z ostatnich 24 godzin; lub”;

8) pkt 5.3.3.2 otrzymuje brzmienie:

„5.3.3.2. Bagaż rejestrowany, który stał się bagażem bez właściciela z przyczyn innych niż przyczyny wymienione w pkt 5.3.2, jest usuwany ze statku powietrznego i poddawany ponownej kontroli bezpieczeństwa przed ponownym załadunkiem.”;

9) pkt 6.0.2 otrzymuje brzmienie:

„6.0.2. Następujące przedmioty uznaje się za przedmioty zabronione w przesyłkach zawierających ładunek i pocztę:
— zmontowane urządzenia wybuchowe i zapalające, które nie są przewożone zgodnie z mającymi zastosowanie zasadami bezpieczeństwa w lotnictwie cywilnym.”;

10) skreśla się pkt 6.0.3;

11) pkt 6.3.2.6 otrzymuje brzmienie:

„6.3.2.6. Dokumentacja jest dostępna do wglądu właściwego organu w dowolnej chwili przed załadunkiem przesyłki na pokład statku powietrznego, a następnie przez czas trwania lotu lub przez 24 godziny, w zależności od tego, który z tych okresów jest dłuższy, i zawiera następujące informacje:

- a) niepowtarzalny alfanumeryczny identyfikator zarejestrowanego agenta, który otrzymał on od właściwego organu;
- b) niepowtarzalny identyfikator przesyłki, taki jak numer lotniczego listu przewozowego (spedytorskiego lub kapitańskiego);
- c) opis zawartości przesyłki, z wyjątkiem przesyłek wymienionych w pkt 6.2.3 lit. d) i e) decyzji Komisji C(2010) 774 wersja ostateczna z dnia 13 kwietnia 2010 r. (*);
- d) status ochrony przesyłki:
 - »SPX«, oznaczający bezpieczny dla pasażerskiego, towarowego i pocztowego statku powietrznego, lub
 - »SCO«, oznaczający bezpieczny tylko dla towarowego i pocztowego statku powietrznego, lub
 - »SHR«, oznaczający bezpieczny dla pasażerskiego, towarowego i pocztowego statku powietrznego zgodnie z wymogami wysokiego ryzyka;
- e) powód wydania statusu ochrony:
 - »KC«, oznaczający otrzymany od znanego nadawcy, lub
 - »AC«, oznaczający otrzymany od uznanego nadawcy, lub
 - zastosowane środki lub metody kontroli bezpieczeństwa, lub
 - podstawę zwolnienia przesyłki z kontroli bezpieczeństwa;
- f) nazwisko osoby, która nadała status ochrony lub równoważną identyfikację oraz datę i godzinę nadania;
- g) otrzymany od właściwego organu niepowtarzalny identyfikator któregośkolwiek zarejestrowanego agenta, który zaakceptował status ochrony nadany przesyłce przez innego zarejestrowanego agenta.

(*) Dotychczas nieopublikowana”;

12) pkt 6.3.2.7 otrzymuje brzmienie:

„6.3.2.7. W przypadku konsolidacji wymogi zawarte w pkt 6.3.2.5 i 6.3.2.6 będą uznane za spełnione, jeżeli:

- a) zarejestrowany agent dokonujący konsolidacji zachowuje informacje wymagane na mocy pkt 6.3.2.6 lit. a)–g) w przypadku każdej indywidualnej przesyłki przez cały czas trwania lotu(-ów) lub przez 24 godziny, w zależności od tego, który z tych okresów jest dłuższy; oraz
- b) dokumentacja towarzysząca konsolidacji obejmuje alfanumeryczny identyfikator zarejestrowanego agenta, który dokonał konsolidacji, niepowtarzalny identyfikator konsolidacji i jej status ochrony.

Wymogi określone w lit. a) nie obowiązują w odniesieniu do konsolidacji, które są zawsze poddawane kontroli bezpieczeństwa lub są zwolnione z kontroli bezpieczeństwa zgodnie z pkt 6.2.3 lit. d) i e) decyzji Komisji C(2010) 774, o ile zarejestrowany agent nadaje konsolidacji niepowtarzalny identyfikator oraz wskazuje jej status ochrony i podaje jeden powód nadania tego statusu ochrony.”;

13) pkt 6.6.1.1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) przesyłki pakuje lub plombuje zarejestrowany agent, znany nadawca lub uznany nadawca w celu zapewnienia możliwości jednoznacznego stwierdzenia ich naruszenia; jeżeli nie jest to możliwe, wprowadza się alternatywne środki ochrony zapewniające integralność przesyłki; oraz”;

14) Na końcu pkt 6.8.2.3 dodaje się tekst w brzmieniu:

„Do lipca 2014 r. deklaracje statusu ochrony zgodnie z z pkt 6.3.2.6 lit. d) dla ładunku i poczty kierowanych do UE mogą być wydawane przez ACC3 lub przez przewoźnika lotniczego przybywającego z kraju trzeciego wymienionego w dodatku 6Fii; od lipca 2014 r. zarejestrowani agenci, o których mowa w pkt 6.8.3, mogą również dostarczać deklaracje statusu ochrony w tym zakresie.”;

15) w dodatku 6-A tiret siódme otrzymuje brzmienie:

„— [nazwa przedsiębiorstwa] zapewni, że cały personel właściwy w tych sprawach otrzyma odpowiednie szkolenie zgodnie z rozdziałem 11 załącznika do rozporządzenia (UE) nr 185/2010 i będzie świadomy swej odpowiedzialności za kwestie ochrony w ramach programu ochrony przedsiębiorstwa, oraz”;

16) skreśla się zdanie drugie pod nagłówkiem „Przedmioty zabronione” w dodatku 6-D;

17) dodatek 6-E otrzymuje brzmienie:

„DODATEK 6-E

DEKLARACJA PRZEWOŹNIKA

Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 300/2008 w sprawie wspólnych zasad w dziedzinie ochrony lotnictwa cywilnego i jego aktami wykonawczymi,

Przy odbieraniu, przewożeniu, składowaniu i dostarczaniu ładunków lotniczych / poczty lotniczej, w stosunku do których zastosowano środki kontroli w zakresie ochrony [w imieniu nazwa zarejestrowanego agenta/przewoźnika lotniczego stosującego środki kontroli w zakresie ochrony ładunku i poczty / znanego nadawcy / uznanego nadawcy] potwierdzam, że będą przestrzegane następujące procedury w zakresie ochrony:

- cały personel biorący udział w przewożeniu ładunku lotniczego / poczty lotniczej przejdzie ogólne szkolenie w zakresie świadomości ochrony lotnictwa cywilnego zgodnie z pkt 11.2.7 załącznika do rozporządzenia (UE) nr 185/2010,
- zostanie zweryfikowana uczciwość całego rekrutowanego personelu, który ma dostęp do ładunku lotniczego / poczty lotniczej. Weryfikacja ta obejmuje co najmniej sprawdzenie tożsamości (jeżeli to możliwe przy pomocy dowodu tożsamości ze zdjęciem, prawa jazdy lub paszportu) i sprawdzenie życiorysu lub przedstawionych referencji,
- przestrzenie ładunkowe w pojazdach będą zaplombowane lub zamknięte na zamek. Pojazdy kryte z boku plandeką będą zabezpieczane linkami celnymi TIR. Powierzchnia ładunkowa pojazdów z nadwoziem-platformą będzie obserwowana podczas przewozu ładunku lotniczego,
- bezpośrednio przed załadunkiem przestrzenie ładunkowe zostaną przeszukane, a integralność tego przeszukania będzie utrzymana do zakończenia załadunku,
- każdy kierowca będzie posiadał przy sobie dowód tożsamości, paszport, prawo jazdy lub inny dokument ze zdjęciem, który został wydany i jest uznawany przez krajowe organy,
- kierowcy nie będą robić nieplanowanych postojów między odbiorem i dostawą. Jeżeli jest to nieuniknione, kierowca sprawdzi po powrocie stan ładunku i integralność zamków lub plomb. Jeżeli kierowca wykryje jakiegokolwiek dowody ingerencji, powiadomi swojego przełożonego i ładunek lotniczy / poczta lotnicza nie zostaną dostarczone bez zgłoszenia przy dostawie,
- podwykonawstwo transportu nie zostanie zlecone osobie trzeciej, chyba że osoba trzecia ma również umowę na świadczenie usług przewozowych z [ta sama co powyżej nazwa zarejestrowanego agenta / znanego nadawcy / uznanego nadawcy lub właściwego organu, który zatwierdził lub wydał uprawnienia przewoźnikowi], oraz
- żadne inne usługi (np. składowanie) nie będą zlecane innej osobie niż zarejestrowany agent lub podmiot, który został uprawniony albo zatwierdzony i wymieniony do świadczenia tych usług przez właściwy organ.

Przyjmuję na siebie pełną odpowiedzialność za złożoną deklarację.

Nazwisko:

Stanowisko w przedsiębiorstwie:

Nazwa i adres przedsiębiorstwa:

Data:

Podpis:”;

18) dodaje się pkt 8.0.4 w brzmieniu:

„8.0.4. Wykaz przedmiotów zabronionych w zaopatrzeniu pokładowym jest taki sam jak wykaz określony w dodatku 4-C.”;

19) pkt 8.1.4.2 otrzymuje brzmienie:

„8.1.4.2. Aby zostać wyznaczonym jako znany dostawca, podmiot składa »Deklarację zobowiązań – znany dostawca zaopatrzenia pokładowego« zawartą w dodatku 8-B w każdym przedsiębiorstwie, któremu zapewnia dostawy. Deklarację podpisuje przedstawiciel prawny.

Podpisana deklaracja pozostaje w przedsiębiorstwie, któremu znany dostawca zapewnia dostawy, jako środek zatwierdzający.”;

20) pkt 8.1.5 otrzymuje brzmienie:

„8.1.5. **Środki kontroli w zakresie ochrony stosowane przez przewoźnika lotniczego, zarejestrowanego dostawcę i znanego dostawcę**

8.1.5.1. Przewoźnik lotniczy, zarejestrowany dostawca i znany dostawca zaopatrzenia pokładowego:

- a) wyznaczają osobę odpowiedzialną za ochronę w przedsiębiorstwie; oraz
- b) zapewniają, że przed uzyskaniem dostępu do zaopatrzenia pokładowego osoby mające do niego dostęp otrzymają ogólne szkolenie w zakresie świadomości ochrony lotnictwa cywilnego zgodnie z pkt 11.2.7; oraz
- c) zapobiegają nieupoważnionemu dostępowi do swoich pomieszczeń i zaopatrzenia pokładowego; oraz
- d) zapewniają, na ile to możliwe, że w zaopatrzeniu pokładowym nie ma ukrytych przedmiotów zabronionych; oraz
- e) we wszystkich pojazdach lub pojemnikach przeznaczonych do przewozu zaopatrzenia pokładowego stosują plomby umożliwiające łatwe stwierdzenie ich naruszenia, bądź zapewniają ochronę fizyczną takich pojazdów lub pojemników.

Lit. e) nie ma zastosowania podczas przewozu w strefie operacyjnej lotniska.

8.1.5.2. Jeżeli znany dostawca wykorzystuje do przewozu zaopatrzenia inne przedsiębiorstwo, które nie jest znanym dostawcą dla przewoźnika lotniczego lub zarejestrowanego dostawcy, znany dostawca zapewnia zastosowanie wszystkich środków kontroli w zakresie ochrony, o których mowa w pkt 8.1.5.1.

8.1.5.3. Środki kontroli w zakresie ochrony stosowane przez przewoźnika lotniczego i zarejestrowanego dostawcę podlegają również dodatkowym przepisom określonym w osobnej decyzji Komisji.”;

21) w dodatku 8-A tiret siódme otrzymuje brzmienie:

„— [nazwa przedsiębiorstwa] zapewni, że cały personel właściwy w tych sprawach otrzyma odpowiednie szkolenie zgodnie z rozdziałem 11 załącznika do rozporządzenia (UE) nr 185/2010 i będzie świadomy swej odpowiedzialności za kwestie ochrony w ramach programu ochrony przedsiębiorstwa; oraz”;

22) DODATEK 8-B otrzymuje brzmienie:

„DODATEK 8-B

DEKLARACJA ZOBOWIĄZAŃ

ZNANY DOSTAWCA ZAOPATRZENIA POKŁADOWEGO

Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 300/2008 w sprawie wspólnych zasad w dziedzinie ochrony lotnictwa cywilnego i jego aktami wykonawczymi,

oświadczam, że:

— [nazwa przedsiębiorstwa]

- a) wyznaczę osobę odpowiedzialną za ochronę w przedsiębiorstwie; oraz
- b) zapewni, że przed uzyskaniem dostępu do zaopatrzenia pokładowego osoby mające do niego dostęp otrzymają ogólne szkolenie w zakresie świadomości ochrony lotnictwa cywilnego zgodnie z pkt 11.2.7 załącznika do rozporządzenia (UE) nr 185/2010; oraz
- c) będzie zapobiegać nieupoważnionemu dostępowi do swoich pomieszczeń i zaopatrzenia pokładowego; oraz
- d) zapewni, na ile to możliwe, że w zaopatrzeniu pokładowym nie ma ukrytych przedmiotów zabronionych; oraz
- e) we wszystkich pojazdach lub pojemnikach przeznaczonych do przewozu zaopatrzenia pokładowego stosuje plomby umożliwiające łatwe stwierdzenie ich naruszenia, bądź zapewnia ochronę fizyczną takich pojazdów lub pojemników (litera ta nie ma zastosowania podczas przewozu w strefie operacyjnej lotniska).

Wykorzystując do przewozu zaopatrzenia inne przedsiębiorstwo, które nie jest znanym dostawcą dla przewoźnika lotniczego lub zarejestrowanego dostawcy, [nazwa przedsiębiorstwa] zapewni zastosowanie wszystkich wyżej wymienionych środków kontroli w zakresie ochrony,

- w celu zapewnienia zgodności [nazwa przedsiębiorstwa] będzie w pełni współpracować ze wszystkimi inspekcjami, stosownie do wymogów, i zapewniać dostęp do wszystkich dokumentów zgodnie z wymogami inspektorów,
- [nazwa przedsiębiorstwa] poinformuje [przewoźnika lotniczego lub zarejestrowanego dostawcę, dla którego prowadzi dostawy zaopatrzenia pokładowego] o wszystkich przypadkach poważnego naruszenia ochrony i o podejrzanych okolicznościach, które mogą być istotne dla zaopatrzenia pokładowego, w szczególności o wszystkich próbach ukrycia przedmiotów zabronionych w zaopatrzeniu,
- [nazwa przedsiębiorstwa] zapewni, że cały personel właściwy w tych sprawach otrzyma odpowiednie szkolenie zgodnie z rozdziałem 11 załącznika do rozporządzenia (UE) nr 185/2010 i będzie świadomy swej odpowiedzialności za kwestie ochrony, oraz
- [nazwa przedsiębiorstwa] poinformuje [przewoźnika lotniczego lub zarejestrowanego dostawcę, dla którego prowadzi dostawy zaopatrzenia pokładowego], jeżeli:
 - a) zakończy działalność; lub
 - b) nie jest już w stanie spełniać wymogów stosownego prawodawstwa UE.

Przyjmuję na siebie pełną odpowiedzialność za złożoną deklarację.

Przedstawiciel prawny

Nazwisko:

Data:

Podpis:";

23) dodaje się pkt 9.0.4 w brzmieniu:

„9.0.4. Wykaz przedmiotów zabronionych w zaopatrzeniu portu lotniczego jest taki sam jak wykaz określony w dodatku 4-C.”;

24) pkt 9.1.1.1 otrzymuje brzmienie:

„9.1.1.1. Zaopatrzenie portu lotniczego poddawane jest kontroli bezpieczeństwa przed uzyskaniem zezwolenia na wprowadzenie go do stref zastrzeżonych lotniska, chyba że:

- a) zarządzający portem lotniczym, który dostarcza zaopatrzenie do własnego portu lotniczego, zastosował w stosunku do zaopatrzenia wymagane środki kontroli w zakresie ochrony, a zaopatrzenie było zabezpieczone przed nieupoważnioną ingerencją od momentu zastosowania środków kontroli do chwili dostarczenia do strefy zastrzeżonej lotniska; lub
- b) znany dostawca zastosował w stosunku do zaopatrzenia wymagane środki kontroli w zakresie ochrony, a zaopatrzenie było zabezpieczone przed nieupoważnioną ingerencją od momentu zastosowania kontroli do chwili dostarczenia do strefy zastrzeżonej lotniska.”;

25) pkt 9.1.3.2 otrzymuje brzmienie:

„9.1.3.2. Aby zostać wyznaczonym jako znany dostawca, podmiot przedkłada zarządzającemu portem lotniczym »Deklarację zobowiązań – znany dostawca zaopatrzenia portu lotniczego« zamieszczoną w dodatku 9-A. Deklarację podpisuje przedstawiciel prawny.

Podpisana deklaracja pozostaje u zarządzającego portem lotniczym jako środek zatwierdzający.”;

26) pkt 9.1.4 otrzymuje brzmienie:

„9.1.4. **Środki kontroli w zakresie ochrony stosowane przez znanego dostawcę lub zarządzającego lotniskiem**

Znany dostawca zaopatrzenia portu lotniczego lub zarządzający portem lotniczym dostarczający zaopatrzenie portu lotniczego do stref zastrzeżonych lotniska:

- a) wyznacza osobę odpowiedzialną za ochronę w przedsiębiorstwie; oraz
- b) zapewnia, że przed uzyskaniem dostępu do zaopatrzenia portu lotniczego osoby mające do niego dostęp otrzymają ogólne szkolenie w zakresie świadomości ochrony lotnictwa cywilnego zgodnie z pkt 11.2.7; oraz

- c) zapobiega nieupoważnionemu dostępowi do swoich pomieszczeń i zaopatrzenia portu lotniczego; oraz
- d) zapewnia, na ile to możliwe, że w zaopatrzeniu portu lotniczego nie ma ukrytych przedmiotów zabronionych; oraz
- e) we wszystkich pojazdach lub pojemnikach przeznaczonych do przewozu zaopatrzenia portu lotniczego stosuje plomby umożliwiające łatwe stwierdzenie ich naruszenia, bądź zapewnia ochronę fizyczną takich pojazdów lub pojemników.

Lit. e) nie ma zastosowania podczas przewozu w strefie operacyjnej lotniska.

Jeżeli znany dostawca wykorzystuje do przewozu zaopatrzenia portu lotniczego inne przedsiębiorstwo, które nie jest znanym dostawcą dla zarządzającego lotniskiem, znany dostawca zapewnia zastosowanie wszystkich środków kontroli w zakresie ochrony, o których mowa w niniejszym punkcie.”;

27) dodatek 9-A otrzymuje brzmienie:

„DODATEK 9-A

DEKLARACJA ZOBOWIĄZAŃ

ZNANY DOSTAWCA ZAOPATRZENIA PORTU LOTNICZEGO

Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 300/2008 w sprawie wspólnych zasad w dziedzinie ochrony lotnictwa cywilnego i jego aktami wykonawczymi,

oświadczam, że:

— [nazwa przedsiębiorstwa]

- a) wyznaczy osobę odpowiedzialną za ochronę w przedsiębiorstwie; oraz
- b) zapewni, że przed uzyskaniem dostępu do zaopatrzenia portu lotniczego osoby mające do niego dostęp otrzymają ogólne szkolenie w zakresie świadomości ochrony lotnictwa cywilnego zgodnie z pkt 11.2.7 załącznika do rozporządzenia (UE) nr 185/2010; oraz
- c) zapobiega nieupoważnionemu dostępowi do swoich pomieszczeń i zaopatrzenia portu lotniczego; oraz
- d) zapewnia, na ile to możliwe, że w zaopatrzeniu portu lotniczego nie ma ukrytych przedmiotów zabronionych; oraz
- e) we wszystkich pojazdach lub pojemnikach przeznaczonych do przewozu zaopatrzenia portu lotniczego stosuje plomby umożliwiające łatwe stwierdzenie ich naruszenia, bądź zapewnia ochronę fizyczną takich pojazdów lub pojemników (litera ta nie ma zastosowania podczas przewozu w strefie operacyjnej lotniska).

Wykorzystując do przewozu zaopatrzenia inne przedsiębiorstwo, które nie jest znanym dostawcą dla zarządzającego lotniskiem, [nazwa przedsiębiorstwa] zapewni zastosowanie wszystkich wyżej wymienionych środków kontroli w zakresie ochrony,

— w celu zapewnienia zgodności [nazwa przedsiębiorstwa] będzie w pełni współpracować ze wszystkimi inspekcjami, stosownie do wymogów, i zapewniać dostęp do wszystkich dokumentów zgodnie z wymogami inspektorów,

— [nazwa przedsiębiorstwa] poinformuje [zarządzającego portem lotniczym] o wszystkich przypadkach poważnego naruszenia ochrony i o podejrzanych okolicznościach, które mogą być istotne dla zaopatrzenia portu lotniczego, w szczególności o wszystkich próbach ukrycia przedmiotów zabronionych w zaopatrzeniu,

— [nazwa przedsiębiorstwa] zapewni, że cały personel właściwy w tych sprawach otrzyma odpowiednie szkolenie zgodnie z rozdziałem 11 załącznika do rozporządzenia (UE) nr 185/2010 i będzie świadomy swej odpowiedzialności za kwestie ochrony, oraz

— [nazwa przedsiębiorstwa] poinformuje [zarządzającego portem lotniczym], jeżeli:

- a) zakończy działalność; lub
- b) nie jest już w stanie spełniać wymogów stosownego prawodawstwa UE.

Przyjmuję na siebie pełną odpowiedzialność za złożoną deklarację.

Przedstawiciel prawny

Nazwisko:

Data:

Podpis: ”;

28) dodaje się pkt 11.2.7 w brzmieniu:

„11.2.7. Szkolenie osób wymagających ogólnej świadomości w zakresie ochrony lotnictwa cywilnego

Ogólne szkolenie w zakresie świadomości ochrony lotnictwa cywilnego ma na celu zdobycie następujących kwalifikacji:

- a) znajomość wcześniejszych aktów bezprawnej ingerencji w lotnictwie cywilnym, aktów terrorystycznych i bieżących zagrożeń;

- b) świadomość odpowiednich wymogów prawnych;
- c) znajomość celów i organizacji ochrony lotnictwa w środowisku pracy, w tym obowiązków i odpowiedzialności osób stosujących środki kontroli w zakresie ochrony;
- d) znajomość procedur zgłaszania; oraz
- e) umiejętność odpowiedniego reagowania na incydenty związane z ochroną.

Przed rozpoczęciem pracy od każdej osoby odbywającej ogólne szkolenie w zakresie świadomości ochrony lotnictwa cywilnego wymaga się wykazania zrozumienia wszystkich tematów, o których mowa w niniejszym punkcie.”;

29) pkt 11.4.2 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) w przypadku kwalifikacji nabytych podczas wstępnego podstawowego i specjalistycznego szkolenia w zakresie ochrony lotnictwa cywilnego co najmniej raz na 5 lat lub, jeżeli z kwalifikacji nie korzystano przez ponad 6 miesięcy, przed powrotem do obowiązków związanych z ochroną; oraz”;

30) pkt 12.7.2.2 otrzymuje brzmienie:

„12.7.2.2. Sprzęt służący do kontroli bezpieczeństwa płynów, aerozoli i żeli spełnia normę 1.

Norma 1 traci moc z dniem 29 kwietnia 2016 r.”.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 174/2012**z dnia 29 lutego 2012 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje – zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej – kryteria, na których podstawie ustalania Komisja ustala standardowe wartości dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do

produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.

- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 lutego 2012 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

José Manuel SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	IL	60,4
	JO	77,3
	MA	79,1
	TN	97,3
	TR	127,1
	ZZ	88,2
0707 00 05	JO	134,1
	TR	112,5
	ZZ	123,3
0709 91 00	EG	88,4
	MA	82,2
	ZZ	85,3
0709 93 10	MA	60,5
	TR	100,2
	ZZ	80,4
0805 10 20	EG	53,0
	IL	73,9
	MA	49,6
	TN	52,0
	TR	74,6
	ZZ	60,6
0805 50 10	EG	42,9
	TR	51,7
	ZZ	47,3
0808 10 80	CA	122,9
	CL	98,4
	CN	86,4
	MK	28,7
	US	147,6
	ZZ	96,8
0808 30 90	AR	84,7
	CL	114,0
	CN	66,8
	US	99,0
	ZA	106,0
	ZZ	94,1

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 175/2012**z dnia 29 lutego 2012 r.****ustalające należności celne przywozowe w sektorze zbóż mające zastosowanie od dnia 1 marca 2012 r.**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (UE) nr 642/2010 z dnia 20 lipca 2010 r. w sprawie zasad stosowania (należności przywozowe w sektorze zbóż) rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 2 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 136 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 przewiduje, że należności celne przywozowe na produkty objęte kodami CN 1001 19 00, 1001 11 00, ex 1001 91 20 (pszenica zwyczajna, do siewu), ex 1001 99 00 (pszenica zwyczajna wysokiej jakości, inna niż do siewu), 1002 10 00, 1002 90 00, 1005 10 90, 1005 90 00, 1007 10 90 et 1007 90 00, są równe cenie interwencyjnej obowiązującej w odniesieniu do takich produktów przy przywozie, powiększonej o 55 % i zmniejszonej o cenę przywozową CIF stosowaną wobec danej przesyłki. Należności te nie mogą jednak przekroczyć stawki określonej we wspólnej taryfie celnej.
- (2) Artykuł 136 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 stanowi, że do celów obliczenia należności celnych przywozowych, o których mowa w ust. 1 wspomnianego artykułu, reprezentatywne ceny przywozowe CIF ustanawiane są regularnie dla przedmiotowych produktów.

(3) Zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 642/2010, ceną do obliczania należności celnych przywozowych produktów objętych kodami CN 1001 19 00, 1001 11 00, ex 1001 91 20 (pszenica zwyczajna, do siewu), ex 1001 99 00 (pszenica zwyczajna wysokiej jakości, inna niż do siewu), 1002 10 00, 1002 90 00, 1005 10 90, 1005 90 00, 1007 10 90 i 1007 90 00 jest dzienna reprezentatywna cena przywozowa CIF ustalona w sposób określony w art. 5 wymienionego rozporządzenia.

(4) Należy ustalić należności celne przywozowe na okres od dnia 1 marca 2012 r., mające zastosowanie do czasu wejścia w życie nowych ustaleń.

(5) Ze względu na konieczność zapewnienia możliwie jak najszybszego stosowania tego środka niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie w dniu jego opublikowania,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Od dnia 1 marca 2012 r. w załączniku I do niniejszego rozporządzenia, na podstawie elementów znajdujących się w załączniku II, ustala się należności celne przywozowe w sektorze zbóż, o których mowa w art. 136 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 lutego 2012 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

José Manuel SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 187 z 21.7.2010, s. 5.

ZAŁĄCZNIK I

Należności celne przywózowe na produkty, o których mowa w art. 136 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, mające zastosowanie od dnia 1 marca 2012 r.

Kod CN	Wyszczególnienie	Należność celna przywózowa ⁽¹⁾ (EUR/t)
1001 19 00 1001 11 00	PSZENICA durum wysokiej jakości	0,00
	średniej jakości	0,00
	niskiej jakości	0,00
ex 1001 91 20	PSZENICA zwyczajna, do siewu	0,00
ex 1001 99 00	PSZENICA zwyczajna wysokiej jakości, inna niż do siewu	0,00
1002 10 00 1002 90 00	ŻYTO	0,00
1005 10 90	KUKURYDZA do siewu, inna niż hybrydy	0,00
1005 90 00	KUKURYDZA, inna niż do siewu ⁽²⁾	0,00
1007 10 90 1007 90 00	Ziarno SORGO, inne niż hybrydy do siewu	0,00

⁽¹⁾ Importer może skorzystać, w zastosowaniu art. 2 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 642/2010, ze zmniejszenia należności celnej o:
— 3 EUR/t, jeżeli port wyładunku jest portem Morza Śródziemnego (poza cieśniną Gibraltaru) lub Morza Czarnego, a towar przybywa do Unii przez Ocean Atlantycki lub Kanał Sueski,

— 2 EUR/t, jeśli port wyładunku znajduje się w Danii, Estonii, Irlandii, na Łotwie, Litwie, w Polsce, Finlandii, Szwecji, Zjednoczonym Królestwie lub na atlantyckim wybrzeżu Półwyspu Iberyjskiego, a towar przybywa do Unii przez Ocean Atlantycki.

⁽²⁾ Importer może skorzystać z obniżki o stałą stawkę zryczałtowaną w wysokości 24 EUR/t, jeśli spełnione zostały warunki ustanowione w art. 3 rozporządzenia (UE) nr 642/2010.

ZAŁĄCZNIK II

Czynniki uwzględnione przy obliczeniu należności ustalonych w załączniku I

15.2.2012-28.2.2012

1. Średnie z okresu referencyjnego określonego w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 642/2010:

(EUR/t)

	Pszenvica zwykła ⁽¹⁾	Kukurydza	Pszenvica durum, wysokiej jakości	Pszenvica durum, średniej jakości ⁽²⁾	Pszenvica durum, niskiej jakości ⁽³⁾
Giełda	Minnéapolis	Chicago	—	—	—
Notowanie	237,97	189,88	—	—	—
Cena FOB USA	—	—	302,13	292,13	272,13
Premia za Zatokę	85,15	18,51	—	—	—
Premia za Wielkie Jeziora	—	—	—	—	—

⁽¹⁾ Premia dodatnia w wysokości 14 EUR/t włączona (art. 5 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 642/2010).⁽²⁾ Premia ujemna w wysokości 10 EUR/t (art. 5 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 642/2010).⁽³⁾ Premia ujemna w wysokości 30 EUR/t (art. 5 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 642/2010).

2. Średnie z okresu referencyjnego określonego w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 642/2010:

Koszt frachtu: Zatoka Meksykańska – Rotterdam: 15,68 EUR/t

Koszt frachtu: Wielkie Jeziora – Rotterdam: — EUR/t

DECYZJE

DECYZJA KOMISJI

z dnia 13 lipca 2011 r.

w sprawie składek na rzecz Interdev

(notyfikowana jako dokument nr C(2011) 4923)

(Jedynie tekst w języku francuskim jest autentyczny)

(2012/131/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 108 ust. 2 akapit pierwszy ⁽¹⁾,

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z art. 108 ust. 2 akapit pierwszy TFUE i uwzględniając otrzymane odpowiedzi,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. PROCEDURA

- (1) W związku z otrzymanymi informacjami dotyczącymi przedmiotowego środka Komisja Europejska zwróciła się do władz francuskich w jego sprawie pismem z dnia 2 października 2001 r. Stałe Przedstawicielstwo Republiki Francuskiej przy Unii Europejskiej odpowiedziało Komisji pismem z dnia 9 listopada 2001 r.
- (2) Ponieważ środek został wdrożony bez uprzedniego zatwierdzenia przez Komisję, został on wpisany do rejestru niezgłoszonych środków pomocy pod numerem NN 39/03.
- (3) Komisja wszczęła postępowanie przewidziane w art. 108 ust. 2 TFUE w sprawie przedmiotowej pomocy pismem nr C(2003)2057 wersja ostateczna z dnia 9 lipca 2003 r.
- (4) Decyzję Komisji o wszczęciu postępowania opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾. Komisja wezwała pozostałe państwa członkowskie i zainteresowane osoby trzecie do przedstawienia uwag dotyczących przedmiotowej pomocy. Komisja nie otrzymała uwag od osób trzecich. Władze francuskie przedstawiły swoje uwagi pismami z dnia 8 i 10 października 2003 r., z dnia 13 września i z dnia 29 listopada 2005 r.

⁽¹⁾ Ze skutkiem od dnia 1 grudnia 2009 r. art. 87 i 88 Traktatu WE zastąpiono odpowiednio art. 107 i 108 TFUE. W obu przypadkach treść postanowień jest zasadniczo identyczna. Do celów niniejszej decyzji odniesienia do art. 107 i 108 TFUE należy rozumieć, tam gdzie to stosowne, jako odniesienia odpowiednio do art. 87 i 88 Traktatu WE.

⁽²⁾ Decyzja Komisji C (2003)2057 wersja ostateczna z dnia 9 lipca 2003 r. (Dz.U. C 189 z 9.8.2003, s. 21).

- (5) W dniu 25 lutego 2011 r. Francji przesłano wniosek o dodatkowe informacje; w dniu 29 marca 2011 r. odbyło się spotkanie.

- (6) Władze francuskie odpowiedziały pismem z dnia 24 maja 2011 r.

II. OPIS ŚRODKA POMOCY

1. SKŁADKI NA RZECZ INTERBEV

1.1. ORGANIZACJE MIĘDZYBRANŻOWE I SYSTEM DOBROWOLNYCH SKŁADEK, KTÓRE STAŁY SIĘ OBOWIĄZKOWE

- (7) Organizacje międzybranżowe są to grupy skupiające, w poszczególnych branżach, różne podgrupy zawodowe, najbardziej reprezentatywne dla produkcji rolniczej oraz – w stosownych przypadkach – dla przetwórstwa, wprowadzania do obrotu i dystrybucji, które zostały uznane za organizacje międzybranżowe przez właściwy organ administracyjny. Ich istnienie, zadania i funkcjonowanie są regulowane art. L. 631-1 i nast. francuskiego kodeksu rolnego. Aby uznać taką grupę, właściwe organy muszą sprawdzić, czy spełniono szereg kryteriów, w szczególności czy statut grupy jest zgodny z przepisami (art. L.632-1 kodeksu rolnego) i czy organizacje składające się na daną organizację między branżową są reprezentatywne.
- (8) Organizacje międzybranżowe mają na celu prowadzenie działań w interesie wszystkich podmiotów danego sektora i w tym celu mogą zawierać porozumienia. Porozumienia i opłacanie dobrowolnych składek przeznaczonych na finansowanie działań określonych w tych porozumieniach mogą, na mocy rozporządzenia międzyministerialnego, stać się następnie obowiązkowe („zostać rozszerzone”) dla wszystkich podmiotów danego sektora, bez względu na to, czy należą, czy nie należą do organizacji zawodowej będącej członkiem organizacji międzybranżowej, jeśli są one zgodne z celami wymienionymi w przepisach prawa. Celem tych porozumień jest zasadniczo sprzyjanie znajomości rynku, relacjom między podmiotami branży, jakości i promocji produktów. Francuski kodeks rolny zezwala na rozszerzenie porozumień tylko w przypadku, gdy ich celem jest „wspólny interes” oparty na działaniach „zgodnych z ogólnym interesem i zasadami wspólnej polityki rolnej” (zob. art. L.632-3 francuskiego kodeksu rolnego).

- (9) Szczegółowe zasady pobierania i podziału dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe, są ustalane indywidualnie w każdym porozumieniu organizacji międzybranżowych.

1.2. ROLA PAŃSTWA

- (10) Chociaż organizacje międzybranżowe są osobami prawnymi prawa prywatnego, a ich finansowanie jest zapewnione poprzez składki pochodzące z danego sektora, funkcjonowanie systemu dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe, wymaga interwencji państwa, w szczególności według następujących zasad:

- a) przed wnioskiem o rozszerzenie porozumienia organizacja międzybranżowa musi zostać uznana przez władze publiczne i zastosować się do celów krajowej polityki rolnej i wspólnej polityki rolnej (zob. motywy 7 i 8);
- b) po uznaniu organizacje międzybranżowe mogą wnioskować do państwa o uczynienie ich porozumień obowiązkowymi na mocy rozporządzenia międzyministerialnego w sprawie rozszerzenia. W ten sposób każdy podmiot danego obszaru produkcji podlega wcześniej dobrowolnej, obecnie obowiązkowej składce pobieranej przez reprezentatywną organizację międzybranżową (zob. motywy 8);
- c) zgodnie z art. L.632-8-1 kodeksu rolnego do właściwych organów kieruje się sprawozdania z działalności każdej organizacji międzybranżowej i podsumowania stosowania każdego rozszerzonego porozumienia.

2. CEL POMOCY

- (11) Celem przedmiotowej pomocy jest stymulowanie działań w zakresie badań i rozwoju, pomocy technicznej i promocji (reklamy) na rzecz sektora produkcji zwierzęcej.

2.1. SKŁADKI USTANOWIONE PRZEZ INTERBEV

- (12) Przedmiotem niniejszej decyzji są dwa rodzaje składek międzybranżowych, które władze publiczne uczyniły obowiązkowymi. Po pierwsze, jest to składka z tytułu mięsa i podrobów bydła i owiec przeznaczonych do spożycia przez ludzi oraz żywych sztuk bydła i owiec wysyłanych do państw UE lub wywożonych („składka z tytułu mięsa”), a po drugie, składka na krajowy fundusz produkcji zwierzęcej (Fonds National de l'Élevage, FNE) („składka na FNE”).
- (13) Porozumienia międzybranżowe ustanawiające składki na rzecz Interbev, które są przedmiotem niniejszej decyzji, są następujące:

Składki z tytułu mięsa		Składki na rzecz krajowego funduszu produkcji zwierzęcej (FNE)	
Porozumienia międzybranżowe	Rozporządzenie w sprawie rozszerzenia porozumienia	Porozumienie międzybranżowe	Rozporządzenie w sprawie rozszerzenia porozumienia
25.7.1995	18.12.1995	15.6.1994	18.12.1995
12.6.2001	19.9.2001		19.4.2001

- (14) Krajowe Stowarzyszenie Międzybranżowe Zwierząt Gospodarskich i Mięsa (Interbev) jest francuską organizacją międzybranżową w sektorze zwierząt gospodarskich i mięsa. Została ona powołana w dniu 9 października 1979 r. z inicjatywy organizacji reprezentujących branżę zwierząt gospodarskich i mięsa w sektorach bydła, owiec i koni, a następnie zostało uznane rozporządzeniem z dnia 18 listopada 1980 r. (3). Jego rolą jest ochrona i promowanie wspólnych interesów produkcji zwierzęcej oraz działalności przemysłowej, rzemieślniczej i handlowej w tej branży. Interbev zostało uznane w 1980 r. za organizację międzybranżową dla sektora zwierząt gospodarskich i mięsa. Stowarzyszenie składa się z trzynastu krajowych organizacji zawodowych reprezentujących różne zawody sektora gospodarki obejmującego zwierzęta gospodarskie i mięso: hodowców, handlarzy żywymi zwierzętami, rzeźnie, hurtownie, przetwórców, dystrybutorów.

- (15) Jego dwa główne zadania obejmują ustanawianie porozumień międzybranżowych i zbiorową komunikację. Do tego należy dodać programy badawcze w sektorze mięsa. Porozumienia międzybranżowe podpisane w ramach stowarzyszenia określają zasady regulujące działalność branży. Porozumienia te mogą zostać przedstawione władzom publicznym w ramach procedury rozszerzenia. Po zatwierdzeniu rozszerzenia porozumienia na mocy wspólnego rozporządzenia ministra rolnictwa i ministra gospodarki środki przewidziane w porozumieniu międzybranżowym nabierają charakteru obowiązkowego dla wszystkich podmiotów danej branży.

2.2. SKŁADKI Z TYTUŁU MIĘSA

- (16) Na mocy porozumienia międzybranżowego z dnia 25 lipca 1995 r., które było przedmiotem rozszerzenia w dniu 18 grudnia 1995 r. (4), Interbev ustanowiło składkę z tytułu mięsa i podrobów bydła i owiec przeznaczonych do spożycia przez ludzi oraz żywych sztuk bydła i owiec wysyłanych do państw UE lub wywożonych.

- (17) Składka była pobierana w odniesieniu do trzech kategorii mięsa/zwierząt, a mianowicie:

- a) składka z tytułu mięsa i podrobów przeznaczonych do spożycia przez ludzi, pochodzących od zwierząt poddanych ubojowi we Francji: w wysokości 0,084 franków francuskich („FRF”) (5) na kilogram tuszy, uiszczana przez osobę fizyczną lub prawną, właściciela lub współwłaściciela zwierzęcia w chwili uboju;

- b) składa z tytułu mięsa wprowadzanego lub przywożonego w celu spożycia we Francji: w wysokości 0,042 FRF/kg, opłacana przez osobę fizyczną lub prawną, pierwszego właściciela lub współwłaściciela mięsa na terytorium Francji;

(3) Informacje ze strony internetowej www.interbev.asso.fr.

(4) Dziennik Urzędowy Republiki Francuskiej nr 299 z dnia 27 grudnia 1995 r.

(5) 1 FRF = 0,15 EUR.

- c) składka z tytułu żywego bydła lub żywych owiec wysyłanych do państwa UE lub wywożonych: w wysokości 7 FRF za sztukę, opłacana przez osobę fizyczną lub prawną, ostatniego właściciela lub współwłaściciela zwierząt na terytorium Francji.
- (18) Porozumienie międzybranżowe z dnia 25 lipca 1995 r. zostało zastąpione innym porozumieniem międzybranżowym z dnia 12 czerwca 2001 r., które było przedmiotem rozszerzenia na mocy rozporządzenia z dnia 19 września 2001 r. ⁽⁶⁾. Artykuł 1 rozporządzenia przewiduje, że porozumienie zostaje rozszerzone na okres upływający po trzech latach od daty publikacji wspomnianego rozporządzenia, tj. w dniu 30 września 2004 r.
- (19) Porozumienie międzybranżowe z dnia 12 czerwca 2001 r. przewidywało przedłużenie wcześniejszej sytuacji w zakresie kategorii odnośnego mięsa/odnośnych zwierząt, przy jednoczesnym podwyższeniu kwoty składki: 0,1574 FRF (0,024 EUR) w przypadku mięsa i podrobów przeznaczonych do spożycia przez ludzi, pochodzących od zwierząt poddanych ubojowi we Francji; 0,0656 FRF (0,010 EUR) w przypadku mięsa wprowadzanego lub przywożonego w celu spożycia we Francji; 11,15 FRF (1,7 EUR) w przypadku żywego bydła i żywych owiec wysyłanych do państwa UE lub wywożonych.
- (20) W porozumieniu z dnia 12 czerwca 2001 r. wprowadzono również możliwość częściowego zwrotu składek z tytułu mięsa przy wysłaniu go do państwa UE lub wywozie do państw trzecich. Stawka zwrotu wynosiła 0,0656 FRF/kg (0,010 EUR).
- (21) Rozszerzenia wprowadzone w 1995 r. 2001 r. wykluczyły z systemu składkę z tytułu mięsa wprowadzanego lub przywożonego w celu spożycia we Francji. Produkty te nie są więc objęte obowiązkową składką z tytułu mięsa.

2.3. SKŁADKA NA FNE

- (22) Na mocy porozumienia z dnia 15 czerwca 1994 r., rozszerzonego rozporządzeniem z dnia 18 grudnia 1995 r. ⁽⁷⁾ i rozporządzeniem z dnia 19 września 2001 r. ⁽⁸⁾, Interbev wprowadził stawkę na krajowy fundusz produkcji zwierzęcej. To ostatnie rozporządzenie przewiduje, że porozumienie zostaje rozszerzone na okres upływający po trzech latach od daty publikacji wspomnianego rozporządzenia, tj. w dniu 30 września 2004 r.
- (23) Ten branżowy fundusz, zarządzany w ramach krajowej konfederacji produkcji zwierzęcej (Confédération Nationale de l'Élevage, CNE), został stworzony, aby osiągnąć następujące dwa główne cele: z jednej strony zachęcanie do restrukturyzacji organizacji usługowych i sprzyjanie ich dostosowywaniu się do przyszłych potrzeb hodowców, którzy są coraz mniej liczni i działają w warunkach

wspólnotowych strategii ograniczania produkcji, a z drugiej strony przyczynianie się do utrwalania zbiorowych środków w zakresie osiągnięcia postępu genetycznego i badań stosowanych, które w przyszłości pozostaną kluczowymi czynnikami konkurencyjności produkcji zwierzęcej.

- (24) Składka przeznaczona na finansowanie tego funduszu jest pobierana od osób fizycznych i prawnych będących właścicielami lub współwłaścicielami bydła lub owiec poddawanych ubojowi we Francji. Według ostatnich danych przekazanych przez władze francuskie składka ta wynosiła 0,02 FRF/kg (0,003 EUR) mięsa netto po uboju (lub 7 FRF/sztukę w przypadku dorosłego bydła, 2,40 FRF/sztukę w przypadku cieląt i 0,36 FRF/sztukę w przypadku owiec – odpowiednio 1,05, 0,36 et 0,054 EUR).

- (25) Według władz francuskich dochody z tej składki są wykorzystywane do celów udoskonalania genetycznego, systemu informacji genetycznej, biotechnologii i badań ekonomiczne.

2.4. DZIAŁANIA FINANSOWANE Z TYCH SKŁADEK

- (26) Środki organizacji Interbev pochodzące ze składek z tytułu mięsa są wykorzystywane na trzy rodzaje działań, a mianowicie:

a) działania w zakresie komunikacji i promocji na rzecz sektora;

b) pomoc techniczna;

c) badania i doświadczenia.

- (27) Jeśli chodzi o działania w zakresie komunikacji i promocji, dotyczą one w szczególności finansowania kampanii poruszających różne kwestie związane z produktami mięsnymi wysokiej jakości, a nawet bardziej ogólnych kampanii telewizyjnych i radiowych dotyczących wołowiny, oraz działań w zakresie *public relations*. Finansowane są także działania promocyjne na rynkach zewnętrznym, a nawet udział w targach branżowych i promocyjnych.

- (28) Działania w zakresie pomocy technicznej są związane w szczególności z certyfikacją i kwalifikacją gospodarstw, w szczególności w celu wyeliminowania barier, które napotykały podmioty zaangażowane w takie działania. Interbev opracowuje także zbiorowe specyfikacje dla branż i uczestniczy w rozpowszechnianiu i wdrażaniu karty dobrych praktyk gospodarskich i kodeksu dobrych praktyk w zakresie przetwórstwa mięsnego oraz przyczynia się do większej przejrzystości transakcji w całej branży.

- (29) Działania w zakresie badań i doświadczeń są działaniami najlepiej dostosowanymi do potrzeb branży i dotyczą w szczególności bezpieczeństwa żywności, zarządzania jakością i dobrostanu zwierząt.

- (30) Środki organizacji Interbev pochodzące ze składek na FNE są wykorzystywane na następujące działania:

a) zbiorowe działania na rzecz udoskonalenia genetycznego;

⁽⁶⁾ Dziennik Urzędowy Republiki Francuskiej nr 227 z dnia 30 września 2001 r.

⁽⁷⁾ Dziennik Urzędowy Republiki Francuskiej nr 299 z dnia 24 grudnia 1995 r.

⁽⁸⁾ Dziennik Urzędowy Republiki Francuskiej nr 227 z dnia 30 września 2001 r.

- b) informatyczny system zarządzania systemami informacji o gospodarstwach;
- c) prace w zakresie badań stosowanych;
- d) analizy ekonomiczne;
- e) działania różne.

3. CZAS TRWANIA ŚRODKA

- (31) Niniejsza decyzja odnosi do okresu od 1996 r. do 2004 r., tj. roku wygaśnięcia ostatniego porozumienia międzybranżowego objętego niniejszym postępowaniem.

4. BENEFICJENCI

- (32) Beneficjentami przedmiotowego środka pomocy są hodowcy bydła i owiec.
- (33) Głównymi końcowymi odbiorcami przedmiotowego środka pomocy są producenci, przetwórcy i dystrybutorzy produktów rolnych. Przewiduje się możliwość podejmowania części działań w imieniu tych ostatnich przez prywatne przedsiębiorstwa.
- (34) Niniejsza decyzja nie wpływa na stanowisko Komisji w zakresie zgodności procedury selekcji usługodawców, którym powierzana jest realizacja działań stowarzyszenia Interbev, z przepisami w zakresie udzielania zamówień publicznych.

5. POWODY WSZCZĘCIA POSTĘPOWANIA ⁽⁹⁾

- (35) W odniesieniu do charakteru przedmiotowych składek Komisja stwierdziła, że rząd francuski uczynił je obowiązkowymi w ramach procedury rozszerzenia porozumień międzybranżowych. Rozszerzenie porozumień nastąpiło w wyniku przyjęcia rozporządzenia opublikowanego w Dzienniku Urzędowym Republiki Francuskiej. Wynika z tego, że stawki te, aby mogły przynieść wszystkie oczekiwane skutki, wymagały aktu wydanego przez władze publiczne. Z tego względu Komisja uznała na etapie wszczęcia postępowania wyjaśniającego, że w niniejszej sprawie mamy do czynienia z opłatami parafiskalnymi, tj. zasobami państwowymi i że pomoc ta jest niezgodna z prawem, ponieważ nie została zgłoszona.
- (36) Zgodnie z pkt 194 wytycznych Wspólnoty w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym i leśnym na lata 2007–2013 ⁽¹⁰⁾ (zwanymi dalej „wytycznymi dotyczącymi rolnictwa”) każdą niezgodą z prawem pomocy należy ocenić według zasad i wytycznych obowiązujących w chwili przyznania pomocy. Wytyczne dotyczące

rolnictwa mają zastosowanie od dnia 1 stycznia 2007 r. Wcześniejsze wytyczne, wytyczne Wspólnoty w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym (2000–2006) ⁽¹¹⁾, miały zastosowanie od dnia 1 stycznia 2000 r. Stąd wszelką pomoc przyznaną po tej dacie należy oceniać w świetle wytycznych z 2000 r. Wszelką pomoc przyznaną przed tą datą należy natomiast ocenić w świetle przepisów i praktyki obowiązujących przed dniem 1 stycznia 2000 r. Przedmiotowa pomoc była przyznawana od 1996 r.

- (37) Jeżeli chodzi o pomoc państwa finansowaną z opłaty parafiskalnej, Komisja musi zbadać działania finansowane w ramach pomocy oraz samo finansowanie pomocy.

5.1. POMOC

5.1.1. Działania promocyjne

- (38) Komisja przypomniiała, że zgodność pomocy przyznanej przed dniem 1 stycznia 2002 r. należy sprawdzić w świetle ram pomocy państwa na reklamę produktów rolnych i niektórych produktów nieobjętych załącznikiem II do Traktatu EWG ⁽¹²⁾, a zgodność pomocy przyznanej po tej dacie należy sprawdzić w świetle wytycznych Wspólnoty w sprawie pomocy państwa na reklamę produktów objętych załącznikiem I do Traktatu WE i niektórych produktów nieobjętych załącznikiem I ⁽¹³⁾. Oba teksty zawierają zasadniczo te same zasady, przewidując w szczególności negatywne i pozytywne kryteria, które muszą być spełnione. Jeśli chodzi o pułap pomocy, działania te muszą być finansowane przez sektor w wysokości odpowiadającej co najmniej 50 % kosztów. W niniejszej sprawie środki zostały w całości finansowane z opłat parafiskalnych, a środki finansowe podmiotów z definicji osiągają ten poziom. Na etapie wszczęcia postępowania wyjaśniającego Komisja uznała więc, że mające zastosowanie warunki są spełnione.

5.1.2. Działania w zakresie pomocy technicznej

- (39) Komisja przypomniiała, że zgodność pomocy przyznanej przed dniem 1 stycznia 2000 r. należy sprawdzić w świetle praktyki Komisji opartej na wniosku w sprawie odpowiednich środków w zakresie pomocy przyznanej przez państwa członkowskie w sektorze produkcji zwierzęcej i pochodzących z niego produktów ⁽¹⁴⁾ oraz że zgodność przyznanej pomocy po tej dacie należy ocenić w świetle wytycznych dotyczących rolnictwa. Praktyka Komisji obowiązująca przed 2000 r. i wytyczne dotyczące rolnictwa zawierają zasadniczo te same zasady. Tym samym pomoc przyznana w wysokości odpowiadającej 100 % dopuszczalnych wydatków jest dozwolona dla tego rodzaju pomocy. Ponadto pomoc musi być dostępna dla wszystkich potencjalnie zainteresowanych podmiotów. Na etapie wszczęcia postępowania wyjaśniającego Komisja uznała więc, że obowiązujące warunki są spełnione.

⁽⁹⁾ W celu uzyskania pełnego obrazu decyzji zob. decyzję C(2003) 2057 wersja ostateczna z dnia 9 lipca 2003 r. przytoczoną w przypisie 2.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 319 z 27.12.2006, s. 1.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 28 z 1.2.2000, s. 2.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 302 z 12.11.1987, s. 6.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 252 z 12.9.2001, s. 5.

⁽¹⁴⁾ Pismo Komisji do państw członkowskich nr S/75/29416 z dnia 19 września 1975 r.

5.1.3. Działania w zakresie badań i doświadczeń

- (40) Komisja przypomniała, że zgodność tej pomocy należy sprawdzić w świetle wspólnotowych ram pomocy państwa na badania i rozwój⁽¹⁵⁾ i komunikatu Komisji w sprawie zmiany wspomnianych ram⁽¹⁶⁾. Stawka pomocy wynosząca do 100 % jest więc zgodna z rynkiem wewnętrznym, o ile spełnione są cztery następujące warunki: pomoc leży w ogólnym interesie sektora; informacja jest publikowana we właściwych czasopiśmie; wyniki prac są dostarczane na tych samych warunkach, zarówno pod względem kosztu, jak i pod względem czasu; pomoc spełnia międzynarodowe kryteria handlowe, w zakresie których UE podjęła zobowiązania. W związku z tym na etapie wszczęcia postępowania wyjaśniającego Komisja uznała, że obowiązujące warunki są spełnione.

5.1.4. Działania finansowane ze składki na FNE

- (41) Komisja zastanawiała się nad dokładnym charakterem działań sfinansowanych ze składki na FNE, którego celem było zachęcanie do restrukturyzacji organizacji usługowych i sprzyjanie ich dostosowywaniu się do przyszłych potrzeb hodowców oraz przyczynianie się do utrwalania zbiorowych środków w zakresie postępu genetycznego i badań stosowanych. Według władz francuskich dochody z tej składki są wykorzystywane do celów udoskonalania genetycznego, systemu informacji genetycznej, biotechnologii i analiz ekonomicznych. Te informacje nie były wystarczające, aby umożliwić Komisji stwierdzenie zgodności tych działań z przepisami wspólnotowymi, które miałyby ewentualnie zastosowanie. Komisja nie mogła więc uznać na etapie wszczęcia postępowania wyjaśniającego, że działania sfinansowane ze składki na FNE były zgodne z Traktatem WE⁽¹⁷⁾.

5.2. FINANSOWANIE POMOCY

5.2.1. Składka z tytułu mięsa

- (42) Od dnia 1 stycznia 1996 r. składkę pobiera się między innymi w odniesieniu do żywego bydła i żywych owiec wysyłanych do innych państw członkowskich oraz do produktów z wołowiny, cielęciny i baraniny wysyłanych do innych państw członkowskich, chociaż w przypadku tych ostatnich w 2001 r. wprowadzono częściowy zwrot tej składki. Zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zwanego dalej „Trybunałem Sprawiedliwości”)⁽¹⁸⁾ opłatę należy uznać za naruszającą zakaz dyskryminacji określony w art. 110 TFUE, o ile korzyści z przeznaczenia dochodu z podatków przypadają w udziale w szczególności produktom krajowym podlegającym opodatkowaniu, które są przetwarzane i wprowadzane do obrotu na rynku krajowym, przez co kompensuje się częściowo ponoszone odnośnie do tych produktów obciążenie w sposób niekorzystny dla wywożonych produktów krajowych.

⁽¹⁵⁾ Dz.U. C 45 z 17.2.1996, s. 5.

⁽¹⁶⁾ Dz.U. C 48 z 13.2.1998, s. 2.

⁽¹⁷⁾ Francja przesłała informacje po wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, jak wskazano w części III („Uwagi Francji”).

⁽¹⁸⁾ Wyrok z dnia 23 kwietnia 2002 r. w sprawie C-234/99, Nygård, Rec. 2002, s. I-3657.

- (43) Komisja uznała na etapie wszczęcia postępowania, że dochody pochodzące z opłaty z tytułu produktów i żywych zwierząt wysyłanych do innych państw członkowskich, która ma finansować działania promocyjne, działania w zakresie pomocy technicznej oraz badań i doświadczeń prowadzonych przez Interbev, mogły stanowić finansowanie pomocy niezgodne z rynkiem wewnętrznym w świetle Traktatu, a w szczególności jego art. 107, przez co pomoc państwa sfinansowana w ten sposób byłaby niezgodna ze wspomnianym Traktatem. Opłata mogła bowiem być niekorzystna w odniesieniu do produkcji zwierząt i produktów wysyłanych do innych państw członkowskich, ponieważ przeznaczenie dochodów mogło, ze względu na swój charakter, sprzyjać produkcji krajowej wprowadzanej do obrotu we Francji ze szkodą dla wysyłanej produkcji krajowej i że poziom opłaty nie uwzględniał różnych dochodów uzyskiwanych z produktów krajowych w zależności od ich wprowadzania do obrotu we Francji lub poza Francją.

5.2.2. Składka na FNE

- (44) W oparciu o informacje dostępne w chwili wszczęcia postępowania wyjaśniającego Komisja nie posiadała na etapie postępowania wyjaśniającego informacji wskazujących, że składka ta obejmowała zwierzęta przywożone lub wysyłane do innych państw członkowskich.

6. ZGODNOŚĆ DOBROWOLNYCH SKŁADEK, KTÓRE STAŁY SIĘ OBOWIĄZKOWE, Z SYSTEMEM WSPÓLNEJ ORGANIZACJI RYNKÓW

- (45) W kwestii zgodności dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe, z systemem wspólnej organizacji rynków (zwanym dalej „WOR”) w kontekście wyroku z dnia 22 maja 2003 r. w sprawie Freskot⁽¹⁹⁾, Komisja uznała, że w niniejszej sprawie dobrowolne składki, które stały się obowiązkowe, nie wpływały, pośrednio ani bezpośrednio, na ceny odnośnych produktów końcowych, ponieważ opłaty nie miały wpływu na cenę produktów, kształtowaną przez wolny rynek. W związku z tym obciążenie wyrobów wędliniarskich i utrzymywanych zwierząt jest wyrównane przez korzyść, jaką stanowią sfinansowane działania. W konsekwencji można uznać, że wpływ opłat na cenę jest bardzo niewielki, a nawet żaden.

III. UWAGI FRANCJI

- (46) Pismami z dnia 8 i z dnia 10 października 2003 r. władze francuskie przedstawiły swoje uwagi do decyzji Komisji o wszczęciu postępowania, o którym mowa w art. 108 ust. 2 TFUE wobec środka pomocy będącego przedmiotem niniejszej decyzji.
- (47) Pismami z dnia 13 września i z dnia 29 listopada 2005 r. władze francuskie przedstawiły nowe uwagi w odpowiedzi na wezwania do udzielenia dodatkowych informacji przesłane przez Komisję.

⁽¹⁹⁾ Rec. 2003, s. I-5263.

- (48) W odpowiedzi na wezwania do udzielenia dodatkowych informacji przesłane przez Komisję w dniu 25 lutego 2011 r. i po spotkaniu w dniu 29 marca 2011 r. władze francuskie przedstawiły nowe uwagi pismem z dnia 24 maja 2011 r.
- (49) Władze francuskie zauważają, że Komisja uważa, iż zasoby pochodzące z takich składek międzybranżowych, które stały się obowiązkowe, należy utożsamiać z opłatami parafiskalnymi, które mogą zakłócać konkurencję na rynku wewnętrznym. Władze francuskie zauważają również, że środki powinny być zostać zgłoszone. Następnie przedstawiają następujące uwagi.
1. ZAKRES CZYNNOŚCI WYJAŚNIAJĄCYCH KOMISJI WEDŁUG WŁADZ FRANCUSKICH
- (50) Jeśli chodzi o składki pobierane zgodnie z porozumieniami międzybranżowymi z dnia 15 czerwca 1994 r. na rzecz funduszu produkcji zwierzęcej i z dnia 18 grudnia 1995 r. na rzecz Interbev, władze francuskie uważają, że Komisja rozpoczęła dochodzenie pismami z dnia 16 stycznia 1995 r. (pomoc NN 34/95) i z dnia 18 marca 1996 r., a zamknęła je pismem (SG (96) D/6396) z dnia 15 lipca 1996 r., stwierdzając, że „przedmiotowe środki wchodzą wyłącznie w zakres stosowania rozporządzenia EWG nr 2328/91 i muszą być przedmiotem postępowania wyjaśniającego zgodnie ze wspomnianym rozporządzeniem. Art. 35 ust. 2 tego rozporządzenia wyklucza stosowanie art. 92 i 93 Traktatu”.
- (51) W odpowiedzi skierowanej do Komisji, która wskazywała, że w tamtym czasie nie wypowiedziała się na temat pozostałych działań prowadzonych przez Interbev (ponieważ sprawa NN 34/95 dotyczyła jedynie inwestycji w restrukturyzację gospodarstw utrzymujących krowy mamki), władze francuskie stwierdziły, że odpowiadając na pismo Komisji z dnia 18 marca 1996 r., wyraziły się w następujący sposób: „zadaniem krajowego funduszu produkcji zwierzęcej faktycznie jest [...] udoskonalenie procesu selekcji w hodowli i wspieranie badań, w szczególności badań genetycznych [...]” (pismo z dnia 13 września 2005 r.).
- (52) Władze francuskie uważają więc, że Komisję w pełni poinformowano o istnieniu działań w zakresie komunikacji, promocji, badań i doświadczeń finansowanych przez Interbev, a tym samym że mogła ona zwrócić się w ramach tej sprawy do władz francuskich z wezwaniem do udzielenia dodatkowych informacji. Ponieważ Komisja nie zareagowała w żaden sposób na tę wiadomość, stwierdziły one, że przekazane informacje były wystarczające dla Komisji.
- (53) W późniejszej odpowiedzi dla Komisji, w której wskazywano na wysłanie wezwania do udzielenia dodatkowych informacji (w dniu 30 maja 1996 r.) do wyżej wspomnianego pisma, władze francuskie, z jednej strony, stwierdziły, że nigdy nie otrzymały wezwań do udzielenia dodatkowych informacji, a z drugiej strony uznały, że brak działania ze strony Komisji w okresie od dnia 30 maja 1996 r. do dnia 2 października 2001 r. stanowił domyślne potwierdzenie zgodności działań, o których Komisja wiedziała, z rynkiem wewnętrznym.
- (54) Ponadto władze francuskie stwierdzają, że Komisja została poinformowana o działaniach komunikacyjnych prowadzonych przez Interbev w ramach sprawy C 18/95 dotyczącej działań na rzecz sektora owiec.
- (55) W związku z tym, ponieważ Komisja od tamtej pory nie kontynuowała badania tych porozumień, władze francuskie uważają, że mają prawo uznać, iż Komisji nie przeciwstawiła się ich stosowaniu.
- (56) W tych warunkach władze francuskie uznały, że niniejsze postępowanie dotyczy wyłącznie porozumienia międzybranżowego z dnia 12 czerwca 2001 r.
- (57) W piśmie z dnia 24 maja 2011 r. i w trakcie spotkania w dniu 29 marca 2011 r. władze francuskie ostatecznie przekazały Komisji dane dotyczące całego odnośnego okresu.
2. POWÓD UZASADNIĄCY BRAK ZGŁOSZENIA POMOCY WEDŁUG WŁADZ FRANCUSKICH
- (58) Jeśli chodzi o działania podejmowane dzięki zasobom pochodzącym ze składek pobieranych na mocy nowych porozumień międzybranżowych z dnia 12 czerwca 2001 r. na rzecz Interbev i FNE, władzom francuskim nie wydawało się konieczne zgłaszania tych działań, ponieważ są one finansowane wyłącznie z prywatnych środków pobieranych w danej branży.
3. DZIAŁANIA PROWADZONE PRZEZ INTERBEV
- (59) Jeśli chodzi o działania prowadzone przez Interbev, władze francuskie odnotowują, że Komisja, w wyniku analizy informacji dostarczonych przez nie w piśmie z dnia 9 listopada 2001 r., uznała je za zgodne z wytycznymi Wspólnoty w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym (2000–2006) i wytycznymi Wspólnoty w sprawie pomocy państwa na reklamę produktów rolnych i niektórych produktów nieobjętych załącznikiem I. Potwierdzają, że w okresie objętym niniejszą decyzją Interbev finansował te działania w zakresie reklamy, pomocy technicznej, badań i doświadczeń na tych samych warunkach, które wcześniej przedstawiono w piśmie z dnia 9 listopada 2001 r.
4. DZIAŁANIA W ZAKRESIE BADAŃ I POMOCY TECHNICZNEJ PROWADZONE ZA POŚREDNICTWEM FNE
- (60) W odniesieniu do FNE władze francuskie pismami wysłanymi w odpowiedzi na decyzję o wszczęciu postępowania (z dnia 8 i z dnia 10 października 2003 r.) dostarczyły następujących wyjaśnień.
- (61) Działania prowadzone dzięki środkom z FNE są działaniami w zakresie pomocy technicznej i badań stosowanych. Władze francuskie potwierdziły, że zostały one opracowane zgodnie z pkt 14 i 17 wytycznych Wspólnoty w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym (2000–2006).
- (62) Przede wszystkim stwierdza się, że środki gromadzone na FNE posłużyły do realizacji następujących działań:
- a) zbiorowe działania na rzecz udoskonalenia genetycznego;

- b) informatyczny system zarządzania systemami informacji o gospodarstwach;
- c) prace w zakresie badań stosowanych;
- d) analizy ekonomiczne;
- e) działania różne.

4.1. DZIEDZINA GENETYKI

- (63) W dziedzinie genetyki udział FNE jest ściśle ograniczony do wspierania niektórych zbiorowych działań prowadzonych w ramach krajowego mechanizmu udoskonalania genetycznego i określonych przez krajową komisję udoskonalania genetycznego (Dispositif National d'Amélioration Génétique, CNAG), która skupia przedstawicieli państwa, branży, środowisk badawczych i oświatowych.
- (64) Środki przyznane przez FNE są przeznaczane głównie na wspieranie działań wydziału genetyki Instytutu Hodowli, którego główne zadania są następujące: wspieranie organizacji działających w terenie, które przyczyniają się do postępu genetycznego przeżuwaczy; opracowanie i utrzymanie specyfikacji określających procedury działań w terenie oraz wprowadzanie zmian do tych specyfikacji; kontrola procedur wykorzystania i rejestracji w zbiorowych łańcuchach informacyjnych danych niezbędnych do oceny genetycznej stada hodowlanego; dostosowanie procedur indeksacji w partnerstwie z INRA, wdrażanie procedur wymiany danych na poziomie międzynarodowym i rozpowszechnianie urzędowych wskaźników we Francji.

4.2. ODNOWA I ROZWÓJ SYSTEMÓW INFORMACYJNYCH W PRODUKCJI ZWIERZĘCEJ

- (65) W ramach działania polegającego na odnowie i rozwoju systemów informacyjnych w produkcji zwierzęcej FNE brał udział w odnowie systemu informacji genetycznej (SIG). Odnowa ta, rozpoczęta w 1995 r., była niezbędna w celu modernizacji zbiorowego systemu informacji działającego od ponad 20 lat oraz jego ujednoczenia, aby zapewnić bardziej wydajne zarządzanie danymi genetycznymi, umożliwiając jednocześnie włączenie nowych funkcji niezbędnych do indeksacji i zmniejszenia kosztów.
- (66) Ponadto FNE bierze udział w studium wykonalności ekonomicznej, technicznej i prawnej branżowego projektu systemu informacji w produkcji zwierzęcej (SPIE), którego celem jest zapewnienie wykorzystania na poziomie branżowym i międzybranżowym oficjalnych danych identyfikacyjnych i innych danych, które można dostarczyć.

4.3. INTERWENCJE W DZIEDZINIE BADAŃ STOSOWANYCH

- (67) Wiele programów badań stosowanych było przedmiotem wsparcia ze strony FNE, którego celem jest dalsze uczestnictwo w badaniach dotyczących zagadnień leżących w ogólnym interesie branży produkcji zwierzęcej, jak na przykład pomoc dla programu badań stosowanych i transferu biotechnologii reprodukcyjnej (transfer zarodków, seksowanie zarodków, zapłodnienie *in vitro*, klonowanie). Prace te dotyczą nowych technik powstałych w embriologii, szczególnie interesujących z punktu

widzenia przyszłego zastosowania markerów molekularnych i prac w zakresie selekcji wspieranej markerami. Program zaowocował znaczną poprawą wyników klasycznego transferu zarodków, dostosowaniem i optymalizacją francuskiej metody seksowania zarodków, dostosowaniem metody punkcji jajeczka w ultrasonografii, udoskonalanie techniki zapłodnienia *in vitro*.

- (68) FNE uczestniczył również w pilotażowym projekcie badawczym dotyczącym rekombinacji homologicznej. Projekt, prowadzony przez INRA metodą transgenezy dotyczył kontrolowanej zmiany genomu zwierząt z ukierunkowaniem na dodawanie transgenu w wybranym miejscu DNA. Ukierunkowanie to ma umożliwić zastąpienia danego genu innym bez stosowania organizmów zmodyfikowanych genetycznie.
- (69) Ponadto FNE brał udział w programie IDEA w zakresie identyfikacji elektronicznej bydła i owiec. Uczestniczył również w finansowaniu krajowych projektów prowadzonych w ramach wspólnotowego programu IDEA, których celem jest zwiększenie wiarygodności identyfikacji zwierząt za pomocą nowych technik z zastosowaniem metod elektronicznych.

4.4. PRACE W ZAKRESIE ANALIZ EKONOMICZNYCH

- (70) FNE miał uczestniczyć w finansowaniu prac w zakresie analiz ekonomicznych niezbędnych dla organizacji sektora produkcji zwierzęcej, w szczególności w celu udzielenia odpowiedzi na pytania pojawiające w związku z kolejnymi reformami WPR, rozszerzeniem UE, kryzysami ostatnich lat i zmianami sytuacji na szczeblu międzynarodowym.
- (71) Wszystkie te analizy są przeprowadzane pod przewodnictwem tzw. „grupy ekonomicznej ds. zwierząt gospodarskich”, nadzorowanej przez Instytut Hodowli, który gwarantuje spójność poszczególnych prac zamawianych przez sektor i ich komplementarność z innymi istniejącymi badaniami.
- (72) Zrealizowane prace zaowocowały monitorowaniem koniunktury sektora mleczarskiego i mięsnego, we Francji i w Europie, miesięczną dokumentacją ekonomiczną, szczegółowo analizującą aspekty ekonomiki w poszczególnych sektorach produkcji zwierzęcej we Francji, w Europie i na świecie, szczegółowymi pracami, takimi jak monitorowanie cen, kosztów produkcji, negocjacji wspólnotowych i negocjacji WTO.
- (73) Obserwatorium ekonomiczne uruchomione w ramach grupy ekonomicznej ds. zwierząt gospodarskich łączy konkretną wiedzę na temat funkcjonowania gospodarstw znanych dzięki sieciom produkcji zwierzęcej i zapewnia synergię pomiędzy podejściem mikro- i makroekonomicznym.

4.5. DZIAŁANIA RÓŻNE

- (74) FNE miał ponadto zapewniać jednostkowe wsparcie uruchamiania nowych projektów łączących różne zainteresowane strony i mających ułatwić dostosowanie produkcji zwierzęcej do zmian społeczno-gospodarczych takich jak wdrożenie karty dobrych praktyk w zakresie produkcji zwierzęcej, która zdaje się być najważniejszym

tego typu zbiorowym podejściem w Europie, i uruchomienie projektu w zakresie komunikacji społecznej dotyczącego zawodu hodowcy, w związku z drugim kryzysem BSE w celu odbudowania porozumienia między hodowcami a obywatelami.

4.6. RAMY WSPÓLNOTOWE

- (75) Władze francuskie podkreśliły, że wszystkie finansowane działania mają charakter działań leżących w ogólnym interesie dla wszystkich hodowców bydła i owiec; nie są to działania, z których korzyść ograniczona jest do indywidualnych podmiotów lub do konkretnych grup podmiotów.
- (76) Udział finansowany FNE najczęściej jest niższy niż 50 % kosztów tych prac i badań. Może on przekraczać 50 % w przypadku niektórych pojedynczych projektów, ale stawka pomocy nie przekracza nigdy 100 %.

4.6.1. Pomoc techniczna

- (77) W ramach finansowania analiz ekonomicznych przestrzega się z jednej strony pułapu 100 000 EUR na hodowcę przez okres trzech lat, a z drugiej strony zasady dostępu wszystkich hodowców do ich wyników.

4.6.2. Badania stosowane

- (78) Władze francuskie potwierdziły, że dane z każdej analizy ekonomicznej, a także dane zgromadzone w wyniku każdego programu badawczego, gdy uzyskują charakter ostateczny, są rozpowszechniane na szeroką skalę. Odbywa się systematyczna publikacja i rozpowszechnianie wyników wszystkich prac wspieranych przez fundusz, aby hodowcy i ich organizacje w terenie mogli z nich skorzystać i mieć do nich dostęp bez dyskryminacji.
- (79) Wykorzystuje się dwa główne kanały rozpowszechniania wyników: kanał organizacji zawodowych sektora produkcji zwierzęcej i kanał Instytutu Hodowli, poprzez publikacje techniczne i ekonomiczne rozpowszechniane na szeroką skalę wśród hodowców i specjalistów.
- (80) Biorąc pod uwagę charakter prac leżący w ogólnym interesie, nie przewidziano komercyjnego wykorzystania wyników. Rzeczywistymi beneficjentami działań są wszyscy hodowcy bydła i owiec, wśród których rozpowszechniane są praktyczne i teoretyczne wyniki prac.
- (81) Finansowane badania nie wiążą się z żadnym bezpośrednim wsparciem na rzecz producentów lub przetwórców.

5. SKŁADKI Z TYTUŁU PRZYWOŻONYCH ZWIERZĄT I MIĘSA

5.1. W PRZEDMIOCIE SKŁADEK NA INTERBEV

- (82) Jeśli chodzi o nałożenie opłat na mięso wprowadzane do Francji, pochodzące z gospodarstw innych państw członkowskich lub państw trzecich, na podstawie informacji

przekazanych przy różnych okazjach przez władze francuskiej Komisja mogła stwierdzić, że w rozporządzeniach międzyministerialnych w sprawie rozszerzenia porozumień międzybranżowych z lat 1995 i 2001 systematycznie wykluczano opłaty z tytułu przywożonego mięsa z zakresu stosowania tych rozporządzeń.

5.2. W PRZEDMIOCIE SKŁADEK NA FNE

- (83) Komisja zwróciła ponadto uwagę na fakt, że składka pobierana na rzecz FNE mogła być stosowana do zwierząt chowanych poza terytorium krajowym, lecz wprowadzanych do Francji w celu uboju.
- (84) W piśmie z dnia 6 października 2003 r. władze francuskie wyraziły swoją świadomość co do zasadności tego zarzutu z punktu widzenia zasad prawa wspólnotowego. Zobowiązały się więc do zmiany tekstu porozumienia w celu wyłączenie wszelkich składek z tytułu zwierząt chowanych poza terytorium krajowym, lecz wprowadzonych do Francji w celu uboju. Władze francuskie zaproponowały, że przedstawią nowy tekst Komisji niezwłocznie po sformalizowaniu i podpisaniu nowego porozumienia.
- (85) Ponadto dodały, że w praktyce przywóz żywych zwierząt występuje bardzo rzadko i nie wiąże się z ryzykiem zakłócenia konkurencji. Według organów celnych przywóz „dorosłego utuczonego bydła” obejmował odpowiednio 24 933 sztuk w 2001 r. i 22 250 sztuk w 2002 r. Ubój krajowy dotyczył około 4 mln sztuk, przywóz żywych zwierząt stanowił więc jedynie 0,58 % całego uboju. Ponadto ponad 70 % tego przywozu dotyczyło zwierząt o szczególnym pokroju i wysokiej cenie, przeznaczonych dla szczególnego segmentu konsumpcji na północy Francji. Biorąc pod uwagę średnie ceny tych zwierząt w przywozie (według organów celnych: 1,50 EUR/kg żywego zwierzęcia, tj. równoważność 2,5 EUR na kg netto), opłata na FNE pobierana z tytułu tych zwierząt musiała być rzędu jednej tysięcznej wartości zwierzęcia.
- (86) Według władz francuskich pobierane dobrowolne opłaty, które stały się obowiązkowe, z jednej strony były minimalne, ponieważ przypadki nieuiszczenia opłaty za przywożone zwierzęta były częste, a następnie nabrało systematycznego charakteru, a z drugiej strony kwota przedmiotowej dobrowolnej składki, która stała się obowiązkowa, w odniesieniu do wartości zwierzęcia, była tak niska, że nie mogła powodować zakłócenia konkurencji. Władze francuskie w piśmie z dnia 24 maja 2011 r. przekazały przykłady druków z obliczeniami składek i oświadczeń przedsiębiorstw, wykazujące, że praktyka zwrotu mogła mieć miejsce w niektórych przypadkach, nie była jednak obowiązkowa.
- (87) Pismami z dnia 13 września 2005 r. i z dnia 24 maja 2011 r. władze francuskie potwierdziły, że od 2003 r. składka na FNE dotyczyła jedynie zwierząt chowanych i poddawanych ubojowi we Francji ⁽²⁰⁾.

⁽²⁰⁾ Okólnik z dnia 2 lutego 2005 r.: „Przypomina się w szczególności, że pobieranie składek na Interbev i na Fundusz Produkcji Zwierzęcej odnosi się do operacji uboju zwierząt chowanych i poddawanych ubojowi we Francji. Z tego względu zwierzęta urodzone i chowane za granicą, przy uboju we Francji są zwolnione [...]”.

6. SKŁADKI Z TYTUŁU ZWIERZĄT I MIĘSA WYSYŁANYCH DO INNYCH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

6.1. W PRZEDMIOCIE SKŁADEK NA INTERBEV

- (88) W odniesieniu do składki pobieranej od mięsa wysyłanego do innych państw członkowskich Komisja wskazała na ryzyko dyskryminacji związane z systemem składek, który nie uwzględniał wysyłania poza terytorium krajowe niektórych produktów podlegających składce i wyraziła obawę, że taki środek sprzyja produkcji krajowej wprowadzanej do obrotu we Francji.
- (89) Jak przedstawiono w motywie 16 i następnym, mięso wysyłane do innych państw członkowskich podlegało dobrowolnej składce, która stała się obowiązkowa, w wysokości 0,0126 EUR/kg, a począwszy od zawarcia porozumienia międzybranżowego z dnia 12 czerwca 2001 r. dobrowolnej składce, która stała się obowiązkowa, w wysokości 0,024 EUR/kg. Ponadto od chwili zawarcia wspomnianego porozumienia przewidziano system zwrotu w wysokości 0,010 EUR/kg.
- (90) Jeśli chodzi o dobrowolne składki, które stały się obowiązkowe, pobierane w odniesieniu do zwierząt wysyłanych do innych państw członkowskich, w piśmie z dnia 24 maja 2011 r. władze francuskie przedstawiły wyjaśnienia w celu wykazania, że wspomniane dobrowolne składki, które są stały się obowiązkowe, były proporcjonalne do korzyści uzyskiwanych z działań finansowanych z tych składek.
- (91) Władze francuskie wyjaśniły, że wysyłki żywych zwierząt dotyczyły bydła odsadzonego. Jak wskazano w motywie 17 i następnym, zwierzęta te podlegały dobrowolnej składce, która stała się obowiązkowa, obliczanej w odniesieniu do sztuki, a nie do kilograma mięsa.
- (92) Władze francuskie przedstawiły następnie obliczenia pozwalające określić relację pomiędzy masą na sztuki a masą na kilogramy. Porozumienie międzybranżowe z dnia 25 lipca 1995 r. wskazywało, że dobrowolna składka, która stała się obowiązkowa, z tytułu uboju wynosiła 0,084 FRF/kg tuszy, a dobrowolna składka, która stała się obowiązkowa, z tytułu wysyłki żywych zwierząt wynosiła 7 FRF od sztuki dorosłego bydła (art. 4). Masa żywego zwierzęcia w przypadku odsadzonego bydła wynosi ok. 250–280 kg, co przekłada się na średnią masę mięsa wynoszącą (wskaźnik 65 %) 163 kg. Stąd składka 7 FRF na sztukę była równoważna składce 0,042 FRF/kg, co było porównywalne z połową składki należnej z tytułu mięsa.
- (93) Porozumienie międzybranżowe z dnia 12 czerwca 2001 r. przedłużyło ten mechanizm, zachowując tę samą relację. Kwoty (w EUR) były następujące: dobrowolna składka, która stała się obowiązkowa, z tytułu uboju – 0,042 EUR/kg tuszy (art. 2) i dobrowolna składka, która stała się obowiązkowa, z tytułu wysyłki żywych zwierząt – 1,7 EUR/sztukę dorosłego bydła (art. 4). Składka 1,7 EUR/sztukę dorosłego bydła była równoważna składce 0,0104 EUR/kg, co było porównywalne z połową składki należnej za mięso.
- (94) Władze francuskie uznały, że ogół dochodów (38 136 670 EUR) pochodzących z dobrowolnej składki, która stała się obowiązkowa, pobieranej od produktów wysyłanych do innych państw członkowskich (żywe zwierzęta i mięso) stanowiła 15 % całkowitej kwoty

dochodów pochodzących ze wszystkich dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe, pobieranych przez Interbev w latach 1995–2004 (tj. 252 855 282 EUR). Przyjmując ogólne podejście w odniesieniu do lat 1995–2004, władze francuskie uznały, że wspomniane dochody są ustalone proporcjonalnie do działań, z których uzyskiwano korzyści w odniesieniu do produktów wysyłanych do innych państw członkowskich.

- (95) Ponadto władze francuskie wskazały, że zwierzęta i mięso wysyłane poza Francję były, z jednej strony, objęte działaniami prowadzonymi poza terytorium krajowym, których wartości wynosiła 21 490 848 EUR, a z drugiej strony – działaniami korzystnymi dla wszystkich zwierząt i produktów, bez względu na ich przeznaczenie. Władze francuskie uważają, że w odniesieniu do kwoty działań korzystnych dla wszystkich zwierząt i produktów wynoszącej 91 231 075 EUR należy oszacować, że jedynie kwota 28 280 000 EUR była przeznaczona na działania prowadzone poza terytorium krajowym.
- (96) Działania, które dotyczyły konkretnie wywożonych zwierząt i produktów były w szczególności działaniami promocyjnymi (na przykład: targi międzynarodowe, branżowe działania informacyjne i działania w zakresie *public relations*, Zielony Tydzień w Berlinie, zagraniczne kursy szkoleniowe w zakresie rozbioru mięsa). Działania, które dotyczyły wszystkich zwierząt i produktów, bez względu na ich rynek, we Francji lub poza Francją, były w szczególności działaniami reklamowymi, takimi jak kampania „Wołowina europejska wysokiej jakości”, kampania dotycząca podrobów, kampania „Rasy mięsne”, oraz obejmowały kilka działań badawczych w zakresie bezpieczeństwa żywności, dobrostanu zwierząt, zarządzania jakością, charakterystyki produktu, metod certyfikacji lub identyfikowalności wołowiny, których wyniki były szeroko rozpowszechniane zarówno we Francji, jak i poza nią.
- (97) Podsumowując, władze francuskie uznały, że produkty wysyłane poza Francję skorzystały z działań organizacji międzybranżowej o wartości 49 770 000 EUR. Kwotę tę należy porównać z dobrowolnymi składkami, które stały się obowiązkowe, a które powinny zostać uiszczone, tj. 38 136 670 EUR. Część dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe, uiszczonych z tytułu francuskiej produkcji wywożonej w latach 1995–2004 była zrównoważona w stosunku do korzyści, jakie uzyskiwano odnośnie do tej produkcji z działań finansowanych przez Interbev.

6.2. W PRZEDMIOCIE SKŁADEK NA FNE

- (98) W piśmie z dnia 13 września 2005 r. władze francuskie potwierdziły, że wysyłane produkty nie były jako takie przedmiotem składek na FNE.

IV. OCENA ŚRODKÓW POMOCY

- (99) Art. 107 i 108 TFUE stosuje się do wszystkich produktów rolnych wymienionych w załączniku I do tego Traktatu, podlegających wspólnej organizacji rynków (wszystkie produkty rolne z wyjątkiem koniny, miodu, kawy, alkoholu pochodzenia rolnego, octu uzyskiwanego z alkoholu oraz korka), zgodnie z poszczególnymi rozporządzeniami, które regulują wspólną organizację odpowiednich rynków.

1. WYSTĘPOWANIE POMOCY W ROZUMIENIU ART. 107
UST. 1 TFUE

- (100) Zgodnie z art. 107 ust. 1 TFUE z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w tym Traktacie, wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi.
- (101) W czasie zaistnienia okoliczności faktycznych stosowanie przepisów art. 107–109 TFUE rozpoczęło się w odniesieniu do sektora wołowiny i cielęciny na mocy art. 40 rozporządzenia Rady (WE) nr 1254/99⁽²¹⁾ w sprawie wspólnej organizacji rynku tych produktów. Przed przyjęciem tego ostatniego rozporządzenia stosowanie tych przepisów rozpoczęło się w tym samym sektorze na mocy art. 24 rozporządzenia Rady (EWG) nr 805/68 z dnia 27 czerwca 1968 w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny⁽²²⁾. Ich stosowanie w sektorach mięsa baraniego i koziego rozpoczęło się na mocy art. 23 rozporządzenia Rady (WE) nr 2529/2001 z dnia 19 grudnia 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mięsa baraniego i koziego⁽²³⁾. Przed przyjęciem tego ostatniego rozporządzenia stosowanie tych przepisów rozpoczęło się w tym samym sektorze na mocy art. 22 rozporządzenia Rady (WE) nr 2467/98 z dnia 3 listopada 1998 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mięsa baraniego i koziego⁽²⁴⁾, a przed przyjęciem tego ostatniego – na mocy art. 27 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3013/89 z dnia 25 września 1989 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mięsa baraniego i koziego⁽²⁵⁾.
- (102) Przepisy art. 107–109 TFUE stosuje się obecnie w odniesieniu do obu sektorów, o których mowa w motywie 32 i następnym niniejszej decyzji, na mocy art. 180 rozporządzenia Rady nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku)⁽²⁶⁾ ⁽²⁷⁾.

1.1. ISTNIENIE SELEKTYWNEJ KORZYŚCI

- (103) Według Trybunału Sprawiedliwości za pomoc uznaje się interwencje, które niezależnie od ich formy mogą uprzywilejowywać przedsiębiorstwa w bezpośredni lub pośredni sposób lub które mogą zostać uznane za korzyść, jakiej przedsiębiorstwo będące beneficjentem nie uzyskałoby w normalnych warunkach

rynkowych⁽²⁸⁾. W niniejszej sprawie przyznane wsparcie sprzyja niektórym przedsiębiorstwom działającym w sektorze chowu bydła i owiec poprzez realizację działań mogących przysporzyć korzyści producentom i sektorom branż reprezentowanym przez Interbev.

- (104) Ponadto nadal według orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości, za pomoc uznaje się interwencje, które w różnej formie zmniejszają zwykłe obciążenia budżetu przedsiębiorstwa i które z tego względu, mimo że nie są dotacjami w ścisłym znaczeniu tego słowa, mają taki sam charakter i identyczne skutki⁽²⁹⁾.
- (105) Jeśli chodzi o istnienie korzyści, należy je ustalić na poziomie potencjalnych beneficjentów działań na rzecz branży mięsnej oraz odnośnych składek międzybranżowych i ich finansowania. W niniejszej sprawie przyznane wsparcie sprzyja niektórym przedsiębiorstwom działającym w sektorze chowu bydła i owiec poprzez realizację działań mogących przysporzyć korzyści producentom branży.

1.2. POMOC PRYZNANA PRZE PAŃSTWO LUB PRZY
UŻYCIU ZASOBÓW PAŃSTWOWYCH

- (106) Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, aby korzyść mogła zostać uznana za pomoc państwa, konieczne jest po pierwsze, by była przyznana bezpośrednio lub pośrednio przy użyciu zasobów państwowych, a po drugie – by można ją było przypisać państwu⁽³⁰⁾.
- (107) Jeśli chodzi o charakter składki w niniejszej sprawie (dobrowolne składki, które stały się obowiązkowe), Komisja uważa, że mamy do czynienia z opłatami parafiskalnymi, tj. zasobami państwowymi. Komisja oparła swoją ocenę na poniższych rozważaniach.
- (108) Po pierwsze, należy podkreślić, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, a w szczególności pkt 139 wyroku w sprawie Salvat⁽³¹⁾ rozróżnienie na podmioty prywatne i publiczne nie jest „element[em] decydujący[m] dla zastosowania reguł Traktatu dotyczących pomocy państwa”. Ponadto w wyroku w sprawie Ladbroke⁽³²⁾ potwierdzono bardzo wyraźnie, że art. 107 ust. 1 TFUE „objmuje wszystkie środki pieniężne, które sektor publiczny może faktycznie przeznaczyć na wsparcie przedsiębiorstw, niezależnie od tego, czy środki te wchodziły lub nie na stałe w skład majątku tego sektora. W związku z tym nawet jeśli kwoty [...] nie są stale w posiadaniu skarbu państwa, to fakt, że stale znajdują się pod kontrolą publiczną, a zatem w dyspozycji właściwych organów krajowych, wystarczy, aby mogły zostać uznane za zasoby państwowe i by wspomniany środek wchodził w zakres stosowania art. 107 ust. 1 Traktatu.”.

⁽²¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, s. 21.

⁽²²⁾ Dz.U. L 148 z 28.6.1968, s. 24.

⁽²³⁾ Dz.U. L 341 z 22.12.2001, s. 3.

⁽²⁴⁾ Dz.U. L 312 z 20.11.1998, s. 1.

⁽²⁵⁾ Dz.U. L 289 z 7.10.1989, s. 1.

⁽²⁶⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁷⁾ Odstępstwo (bez skutków dla niniejszej decyzji) od rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz.U. L 30 z 31.1.2009, s. 16).

⁽²⁸⁾ Wyrok Trybunału z dnia 24 lipca 2003 r. w sprawie C-280/00, Altmark Trans i Regierungspräsident Magdeburg, Rec. 2003 s. I-7747 oraz wyrok z dnia 27 listopada 2003 r. w sprawach połączonych C-34/01, C-35/01, C-36/01, C-37/01 i C-38/01, Enirisorse, 2003, s. I-14243.

⁽²⁹⁾ Wyrok z dnia 22 maja 2003 r. w sprawie C-355/00, Fresko, Rec. 2003, s. I-5263.

⁽³⁰⁾ Sprawa C-303/88, Włochy przeciwko Komisji, Rec. 1991, s. I-1433, pkt 11; sprawa C-482/99, Francja przeciwko Komisji, Rec. 2002, s. I-4397, pkt 24 oraz sprawa C-126/01, GEMO, Rec. 2003, s. I-13769, motyw 24.

⁽³¹⁾ Wyrok z dnia 20 września 2007 r. w sprawie T-136/05, Salvat e.a. przeciwko Komisji (T-136/05, Zb.Orz. 2007, s. II-4063).

⁽³²⁾ Wyrok z dnia 16 maja 2000 r. w sprawie C-83/98 P, Francja przeciwko Ladbroke Racing Ltd i Komisji, Rec. 2000, s. I-3271, pkt 50.

- (109) Po pierwsze, w świetle tego orzecznictwa Komisja uważa, że fakt, iż odnośne dobrowolne składki, które stały się obowiązkowe, są opłatami sektora prywatnego i że nie są stale dostępne dla państwa, nie jest wystarczający, aby stwierdzić, że nie mieszczą się one w zakresie stosowania art. 107 ust. 1 TFUE. W tym względzie Komisja musi również zbadać poziom kontroli ze strony państwa w stosunku do dochodów czerpanych z odnośnych dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe, oraz zdolność państwa do kierowania wykorzystaniem zasobów w celu finansowania środków pomocy.
- (110) W badanej sprawie Komisja zauważa, że zgoda rządu, w formie uznania Interbev, stanowi wstępny warunek ustanowienia dobrowolnych składek, które stają się obowiązkowe. Stąd, nawet jeśli Interbev jest podmiotem prawa prywatnego, jego zdolność do ustanowienia dobrowolnych składek, które stają się obowiązkowe, we własnym obszarze działalności, podlega zatwierdzeniu jego sposobu funkcjonowania i jego celów przez państwo (zob. motyw 14 niniejszej decyzji).
- (111) Francuski kodeks rolny również przewiduje, że składki stają się obowiązkowe dla wszystkich członków zainteresowanej branży, jeżeli zostają rozszerzone na mocy rozporządzenia międzyministerialnego (zob. motyw 10 niniejszej decyzji). Wynika z tego, że tego rodzaju składki, by mogły być w pełni skuteczne, wymagają aktu wydanego przez władze publiczne⁽³³⁾.
- (112) Na podstawie tych okoliczności faktycznych Komisja stwierdza, że dobrowolne składki, które stały się obowiązkowe, można uznać za składki pozostające pod kontrolą państwa, a więc za zasoby państwowe.
- (113) Po drugie, sposób wykorzystania dochodów z dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe, determinują cele i ramy funkcjonowania organizacji międzybranżowej, określone we francuskim kodeksie rolnym (zob. motywy 7 i 10). W związku z tym państwo ma zdolność kierowania wykorzystaniem dochodów czerpanych z dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe, w celu finansowania środków pomocy podejmowanych przez Interbev. Korzyści przyznane przez Interbev można więc uznać za korzyści, które można przypisać państwu.
- (114) Ponadto należy przypomnieć, że w sprawie C-345/02 *Pearle*⁽³⁴⁾ Trybunał Sprawiedliwości określił pewne wskazówki, które pozwalają ustalić, czy opłaty parafiskalne muszą lub nie zostać uznane za zasoby państwowe, które można przypisać państwu, gdy są one w większości pobierane przez organizację międzybranżową na rzecz jej członków.
- (115) Zgodnie z testem zaproponowanym przez Trybunał Sprawiedliwości w tej sprawie obowiązkowych składek pobieranych przez organizację pośredniczącą reprezentującą przedsiębiorstwa z określonych sektorów gospodarki nie uznaje się za zasoby państwowe, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:
- przedmiotowy środek jest ustanowiony przez organizację branżową, która reprezentuje przedsiębiorstwa i pracowników sektora i nie jest instrumentem wdrażania polityki państwa;
 - cele przedmiotowego środka są w całości sfinansowane ze składek przedsiębiorstw sektora;
 - szczegółowe zasady finansowania oraz odsetek/wysokość składek są ustalane w obrębie organizacji branżowej przez przedstawicieli pracodawców i pracowników, bez jakiegokolwiek interwencji państwa;
 - składki są obowiązkowo wykorzystywane na finansowanie środka, bez możliwości interwencji ze strony państwa.
- (116) Otóż jasne jest, że obecny środek nie spełnia wszystkich warunków z wyroku w sprawie *Pearle*. Po pierwsze, istnienie, zadania i funkcjonowanie Interbev są regulowane przepisami krajowymi (zob. motywy 10 i 14), a jej finansowanie z dobrowolnej składki, która stała się obowiązkowa, wymaga interwencji państwa (zob. motyw 10). Ponadto art. 632-2-1 francuskiego kodeksu rolnego stanowi, że organizacje międzybranżowe przyczyniają się do wdrażania krajowych i unijnych strategii gospodarczych oraz mogą być traktowane priorytetowo przy przyznawaniu pomocy publicznej. Interbev można więc uznać za instrument wdrażania polityki wspieranej przez państwo, które realizuje działania w interesie ogólnym struktur międzybranżowych (zob. motywy 40, 61 i następane). Ponadto jak ustalono w sprawie Interbev, budżet tej organizacji międzybranżowej mogą być zasilany bezpośrednią dotacją państwową. W końcu, uwzględniając ogólny interes finansowanej działalności badawczej (zob. motyw 10), nie można z całą pewnością stwierdzić, że w niniejszej sprawie beneficjenci pomocy są zawsze osobami zobowiązanymi do uiszczenia opłaty.
- (117) Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, Komisja stwierdza, że przedmiotowe środki można przypisać państwu i że są one finansowane z zasobów państwowych.

1.3. WPŁYW NA WYMIANĘ HANDLOWĄ I ZAKŁÓCENIE KONKURENCJI

- (118) Aby pomoc wchodziła w zakres stosowania art. 107 ust. 1 TFUE, musi ponadto występować jej wpływ na konkurencję i wymianę handlową między państwami członkowskimi. Kryterium to zakłada, że beneficjenci pomocy prowadzą działalność gospodarczą.
- (119) W celu ustalenia, czy pomoc ta wchodzi w zakres stosowania art. 107 ust. 1 TFUE, należy więc ustalić, czy może ona wpływać na wymianę handlową między państwami członkowskimi i powodować zakłócenie konkurencji.
- (120) Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że gdy korzyść przyznana przez państwo członkowskie wzmocnia pozycję przedsiębiorstw należących do określonej kategorii w stosunku do innych konkurencyjnych przedsiębiorstw w wewnątrzspółnotowej wymianie handlowej, te ostatnie należy uznać za przedsiębiorstwa, na które korzyść ta wywiera wpływ⁽³⁵⁾, co wystarczy, by wykazać istnienie zakłóceń konkurencji.

⁽³³⁾ Wyrok z dnia 20 września 2007 r. w sprawie *Salvat* e.a. przeciwko Komisji, przytoczony powyżej w przypisie 31.

⁽³⁴⁾ Wyrok z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C-345/02, *Pearle* e.a., Zb.Orz. 2004, s. I-7139.

⁽³⁵⁾ Wyrok z dnia 17 września 1980 r. w sprawie C-730/79, *Philip Morris* przeciwko Komisji, Rec. 1980, s. 2671.

(121) Fakt, że istnieje wymiana handlowa między państwami członkowskimi w sektorze mięsa, został już dostatecznie wykazany istnieniem wspólnej organizacji rynku w tym sektorze⁽³⁶⁾. Dla przykładu wewnątrzspółnotowa wymiana handlowa produktów mięsnych we Francji stanowiła około 15 % całkowitej wymiany handlowej Unii w zakresie wspomnianych produktów⁽³⁷⁾.

(122) Przyznana pomoc może więc wpływać na wymianę handlową między państwami członkowskimi, ponieważ sprzyja ona krajowej produkcji ze szkodą dla produkcji w pozostałych państwach członkowskich. Sektor mięsny był w chwili zaistnienia okoliczności faktycznych, których dotyczy niniejsza decyzja, niezwykle otwarty na konkurencję na poziomie wspólnotowym, a tym samym bardzo wrażliwy na wszelkie środki wspierające produkcję w tym lub innym państwie członkowskim.

1.4. WNIOSKI DOTYCZĄCE USTALENIA, CZY PRZEDMIOTOWY ŚRODEK MA CHARAKTER POMOCY W ROZUMIENIU ART. 107 UST. 1 TFUE

(123) W świetle powyższych rozważań Komisja uważa, że środki ustanowione w niniejszej sprawie na rzecz beneficjentów dają im korzyść, której inne podmioty nie mogą uzyskać, zakłócają lub grożą zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, ponieważ mogą wpływać na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi.

(124) Z tych względów Komisja stwierdza, że przedmiotowy środek wchodzi w zakres art. 107 ust. 1 TFUE i stanowi pomoc państwa.

2. BADANIE ZGODNOŚCI POMOCY Z RYNKIEM WEWNĘTRZNYM

2.1. ZAKRES DECYZJI

(125) Władze francuskie uważają, że przedmiotowa decyzja powinna dotyczyć wyłącznie porozumienia międzybranżowego z dnia 12 czerwca 2001 r., jak wyjaśniono powyżej (zob. motyw 56).

(126) W ramach pomocy NN 34/95 Komisja nie dysponowała informacjami na temat składek na FNE lub systemu finansowania pomocy objętej niniejszą sprawą⁽³⁸⁾. Ponadto jej stanowisko dotyczyło jedynie pomocy inwestycyjnej na rzecz niektórych hodowców, w szczególności na pierwsze nabycie zwierząt. Komisja nie zajęła również stanowiska w sprawie systemu dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe, ani pomocy przeznaczonej na udoskonalanie genetyczne,

system informacji genetycznej, biotechnologię lub analizy ekonomiczne, czy też działania promocyjne, pomoc techniczną, badania i doświadczenia finansowane ze składek na Interbev, których nie zgłoszono zgodnie z art. 108 ust. 3 TFUE.

(127) O działaniach tych Francja wspomina w piśmie z dnia 29 kwietnia 1996 r. w ramach sprawy NN 49/96, ale jedynie w zakresie działań związanych z FNE.

(128) W odpowiedzi na to pismo Komisja wezwała do udzielenia dodatkowych informacji pismem z dnia 30 maja 1996 r. (VI/021559) w celu zapoznania się z charakterem i zakresem narzędzi finansowych ułatwiających restrukturyzację podmiotów zajmujących się produkcją zwierzęcą, zaangażowanych w identyfikację i selekcję zwierząt oraz w działania rozwojowe. Komisja zwróciła się również o uzupełnienie opisu. Władze francuskie nie odpowiedziały jednak na to pismo i Komisja nigdy nie wypowiedziała się na temat zgodności odnośnych działań z rynkiem wewnętrznym. Komisja wszczęła postępowanie przewidziane w art. 108 ust. 2 TFUE w sprawie przedmiotowej pomocy pismem⁽³⁹⁾ z dnia 9 lipca 2003 r.

(129) Porozumienia międzybranżowe z dnia 15 czerwca 1994 r. na rzecz funduszu produkcji zwierzęcej i z dnia 18 grudnia 1995 r. na rzecz Interbev oraz pomoc państwa finansowana za pośrednictwem tych porozumień, nadal powinny być zbadane w świetle zasad dotyczących pomocy państwa, ponieważ nie były przedmiotem zatwierdzenia ze strony Komisji.

(130) W związku z tym niniejsza decyzja dotyczy również porozumień z dnia 15 czerwca 1994 r. na rzecz FNE i z dnia 18 grudnia 1995 r. na rzecz Interbev. W trakcie analizy tych porozumień Komisja nie wypowiedziała się na temat działań finansowanych ze wspomnianych składek międzybranżowych.

(131) Jak wskazano w motywie 57, władze francuskie domyślnie zaakceptowały taką interpretację.

2.2. ZASTOSOWANIE ART. 107 UST. 3 TFUE

(132) W art. 107 TFUE określono wyjątki od ogólnej zasady niezgodności pomocy państwa z TFUE, jednakże niektóre z nich najwyraźniej nie mają zastosowania, w szczególności wyjątki zawarte w jego ust. 2. Władze francuskie także się na nie nie powołały.

(133) Jeśli chodzi o odstępstwa, o których mowa w art. 107 ust. 3, należy je interpretować w sposób ścisły w ramach badania każdego programu pomocy o zasięgu regionalnym lub sektorowym lub każdego indywidualnego przypadku stosowania ogólnych systemów pomocy. W szczególności można je przyznać jedynie wtedy, gdy Komisja może ustalić, że pomoc jest niezbędna dla realizacji jednego z odnośnych celów. Przyznanie możliwości objęcia takimi odstępstwami pomocy, która nie realizuje tych celów, równałoby się z umożliwieniem naruszenia zasad wymiany handlowej między państwami członkowskimi i zakłócenia konkurencji bez uzasadnienia w świetle interesu wspólnotowego, a jednocześnie z nienależnymi korzyściami dla podmiotów niektórych państw członkowskich.

⁽³⁶⁾ *Agriculture in the European Union, Statistical and economic information 2002*, Dyrekcja Generalna ds. Rolnictwa, Komisja Europejska.

⁽³⁷⁾ Źródło: Eurostat.

⁽³⁸⁾ Wyrok z dnia 21 października 2003 r. w sprawach połączonych C-261/01 i C-262/01, Van Calster i Cleeren, Rec. 2003, s. I-12249, pkt 51 i 52: „państwo członkowskie zobowiązane jest notyfikować nie tylko projekt samej pomocy, ale również sposób finansowania pomocy w zakresie, w jakim jest on integralną częścią zamierzonego środka 52. Ponieważ obowiązek notyfikacji obejmuje również sposób finansowania pomocy, konsekwencje wynikające z naruszenia przez władze krajowe art. 93 ust. 3 ostatnie zdanie Traktatu muszą mieć zastosowanie również do tego aspektu środka pomocy”.

⁽³⁹⁾ Dz.U. C 149 z 9.8.2003, s. 21.

(134) Komisja uważa, że przedmiotowa pomoc nie jest przeznaczona na sprzyjanie rozwojowi gospodarcemu regionów, w których poziom życia jest nienormalnie niski lub regionów, w których istnieje poważny stan niedostatecznego zatrudnienia w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. a). Nie jest także przeznaczona na wspieranie realizacji ważnych projektów stanowiących przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania ani nie ma na celu zaradzenia poważnym zaburzeniom w gospodarce państwa członkowskiego w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. b). Pomoc nie jest przeznaczona na wspieranie kultury ani zachowanie dziedzictwa kulturowego w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. d).

(135) Zgodnie z art. 107 ust. 3 lit. c) pomoc przeznaczona na ułatwianie rozwoju niektórych działań gospodarczych lub niektórych regionów gospodarczych może jednak zostać uznana za zgodną z rynkiem wewnętrznym, o ile nie zmienia warunków wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem. Aby móc skorzystać z odstępstwa, o którym mowa w przytoczonym powyżej artykule, pomoc musi przyczyniać się do rozwoju danego sektora.

2.3. OKREŚLENIE WYTYCZNYCH MAJĄCYCH ZASTOSOWANIE DO NIEZGŁOSZONYCH ŚRODKÓW

(136) Zgodnie z pkt 194 wytycznych Wspólnoty w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym i leśnym oraz z komunikatem Komisji w sprawie określania zasad dotyczących uznawania pomocy państwa za przyznaną niezgodnie z prawem⁽⁴⁰⁾ każdą pomoc niezgodną z prawem w rozumieniu art. 1 lit. f) rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999⁽⁴¹⁾ należy ocenić według zasad i wytycznych obowiązujących w chwili przyznania pomocy⁽⁴²⁾.

(137) Szczegółowe wytyczne dla sektora rolnego mają zastosowanie od dnia 1 stycznia 2000 r. Każda pomoc przyznana po tym terminie powinna być oceniona w świetle wytycznych obowiązujących w danym okresie. W okresie od 1 stycznia 2000 r. do 31 grudnia 2006 r. zastosowanie miały wytyczne Wspólnoty w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym. Od dnia 1 stycznia 2007 r. mają zastosowanie wytyczne Wspólnoty w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym i leśnym na lata 2007–2013.

(138) Wszelka pomoc przyznana przed tą datą będzie natomiast musiała zostać oceniona w stosownym przypadku w świetle przepisów i praktyki mających zastosowanie przed dniem 1 stycznia 2000 r.

2.4. ZGODNOŚĆ DOBROWOLNYCH SKŁADEK, KTÓRE STAŁY SIĘ OBOWIĄZKOWE, Z SYSTEMEM WOR

(139) W kwestii zgodności dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe, z systemem WOR w kontekście

wyroku w sprawie Freskot⁽⁴³⁾ z dnia 22 maja 2003 r. Komisja uważa, że w niniejszej sprawie dobrowolne składki, które stały się obowiązkowe, nie oddziałują, bezpośrednio ani pośrednio, na ceny odośnych produktów końcowych, ponieważ opłaty nie wpływają na cenę produktów, która kształtuje się na wolnym rynku. Tak więc obciążenie wyrobów wędliniarskich i zwierząt jest wyrównane korzyścią, jaką stanowią sfinansowane działania. W konsekwencji można uznać, że wpływ opłat na cenę jest bardzo ograniczony.

(140) W świetle dostarczonych informacji finansowanie tego systemu nie budzi zastrzeżeń.

2.5. ANALIZA DZIAŁAŃ W ŚWIETLE OBOWIĄZUJĄCYCH PRZEPISÓW

2.5.1. Działania podjęte przy wykorzystaniu składek z tytułu mięsa

2.5.1.1. Promocja

(141) W odniesieniu do pomocy na promocję zgodność pomocy przyznanej przed dniem 1 stycznia 2002 r. należy sprawdzić w świetle ram pomocy państwa na reklamę produktów rolnych i niektórych produktów nieobjętych załącznikiem II do Traktatu EWG⁽⁴⁴⁾, a zgodność pomocy przyznanej po tej dacie należy sprawdzić w świetle wytycznych wspólnotowych mających zastosowanie do pomocy państwa na reklamę produktów objętych załącznikiem I do Traktatu WE i niektórych produktów nieobjętych załącznikiem I⁽⁴⁵⁾.

(142) Ramy z 1987 r. oraz wytyczne z 2002 r. zawierają zasadniczo te same zasady. Przewidują negatywne i pozytywne kryteria, które muszą być spełnione przez wszystkie systemy pomocy państwa. Nie może tu chodzić o działania reklamowe sprzeczne z art. 34 TFUE lub wtórnym prawem wspólnotowym ani o działania ukierunkowane na określone przedsiębiorstwa. Zgodnie z informacjami przesłanymi przez władze francuskie można uznać, że środki te będą miały cele zgodne z wieloma pozytywnymi kryteriami przyjętymi w wyżej przytoczonych ramach i wytycznych, ponieważ wpisują się w niektórych przypadkach w cel wchłaniania nadwyżki produkcji rolnej, a w innych przypadkach w cel rozwoju produktów wysokiej jakości i zdrowej żywności.

(143) Władze francuskie wyjaśniły ponadto że komunikaty działań reklamowych nie będą miały na celu zniechęcenia konsumentów do kupna produktów innych państw członkowskich lub niekorzystnego opisu wspomnianych produktów ani nie będą przynosiły korzyści dla określonego znaku towarowego konkretnego przedsiębiorstwa lub indywidualnego producenta.

(144) Jeśli chodzi o ograniczenie pomocy, działania reklamowe mogą być finansowane do wysokości 50 % z zasobów państwowych, pozostałą część muszą natomiast wnieść organizacje branżowe i międzybranżowe będące jej beneficjentami, albo poprzez dobrowolne składki, albo

⁽⁴⁰⁾ Komunikat Komisji C(2002)458, Dz.U. C 119 z 22.5.2002.

⁽⁴¹⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.1999, s. 1.

⁽⁴²⁾ Fragment komunikatu Komisji: „[Komisja] oceni zawsze zgodność tej pomocy ze wspólnym rynkiem według kryteriów określonych we wszystkich instrumentach obowiązujących w chwili jej przyznania”.

⁽⁴³⁾ Rec. 2003, s. I-5263.

⁽⁴⁴⁾ Zob. przypis 12.

⁽⁴⁵⁾ Zob. przypis 13.

poprzez pobranie opłat parafiskalnych lub obowiązkowych składek. W niniejszej sprawie środki zostały w całości sfinansowane z opłat parafiskalnych, a środki finansowe podmiotów w tych kampaniach z definicji osiągają poziom 50 % kosztów.

- (145) Komisja uważa, że pomoc publiczna udzielona w celu sfinansowania działań promocyjnych w niniejszej sprawie spełniła kryteria określone w prawodawstwie wspólnotowym mającym zastosowanie w tej dziedzinie.

2.5.1.2. Pomoc techniczna

- (146) Zgodność pomocy na pomoc techniczną przyznanej przed dniem 1 stycznia 2000 r. należy przeanalizować w świetle praktyki Komisji opartej na wniosku w sprawie odpowiednich środków w zakresie pomocy przyznanej przez państwa członkowskie w sektorze produkcji zwierzęcej i pochodzących z niego produktów⁽⁴⁶⁾, a w przypadku pomocy przyznanej po tej dacie w świetle wytycznych dotyczących rolnictwa⁽⁴⁷⁾.

- (147) Praktyka Komisji obowiązująca przed 2000 r. i wytyczne dotyczące rolnictwa przyjęte w 2000 r. zawierają zasadniczo te same zasady. Pomoc przyznana w wysokości odpowiadającej 100 % dopuszczalnych wydatków jest więc dozwolona w szczególności w przypadku działań w zakresie pomocy technicznej poprzez informowanie i wsparcie w dziedzinie rachunkowości, działań dotyczących rozpowszechniania nowych technik oraz działań w zakresie kształcenia osób zatrudnionych w rolnictwie.

- (148) Wraz z przyjęciem wytycznych w 2000 r. dodano nowy warunek, zgodnie z którym pomoc musi być dostępna dla wszystkich kwalifikujących się osób prowadzących działalność w danej strefie na obiektywnie określonych warunkach, a całkowita kwota pomocy nie może przekraczać 100 000 EUR na beneficjenta w okresie trzech lat albo w przypadku MŚP – 50 % kwalifikowalnych wydatków, przy czym zastosowanie ma wyższa z tych dwóch kwot. Władze francuskie wyjaśniły, że kryterium dostępu do realizowanych prac dla wszystkich potencjalnie zainteresowanych podmiotów jest w pełni spełnione. Komisja uważa, na podstawie informacji przekazanych przez władze francuskie, w szczególności na temat bardzo dużej liczby beneficjentów, że kryterium dotyczące pułapu pomocy jest spełnione.

- (149) Komisja uważa, że pomoc publiczna udzielona w celu sfinansowania działań w zakresie pomocy technicznej w niniejszej sprawie spełniła kryteria określone w przepisach wspólnotowych mających zastosowanie w tej dziedzinie.

2.5.1.3. Badania i doświadczenia

- (150) W odniesieniu do działań w zakresie badań i doświadczeń zgodność z rynkiem wewnętrznym pomocy przyznanej przed dniem 1 stycznia 2000 r. należy sprawdzić w świetle wspólnotowych ram pomocy państwa na badania i rozwój i komunikatu Komisji w sprawie

zmiany wspomnianych ram, a w przypadku pomocy przyznanej po tej dacie – w świetle wytycznych dotyczących rolnictwa, które w pkt 17 odsyłają do tych ram.

- (151) W ramach wspólnotowych stwierdza się, że stawka pomocy wynosząca do 100 % jest zgodna z rynkiem wewnętrznym, nawet w przypadku prowadzenia działalności w zakresie badań i rozwoju przez przedsiębiorstwa, o ile we wszystkich przypadkach spełnione są cztery następujące warunki:

a) pomoc leży w ogólnym interesie danego konkretnego sektora, nie zakłócając w nieuzasadniony sposób konkurencji w innych sektorach;

b) informacja musi być opublikowana we właściwych czasopismach, które są rozpowszechniane co najmniej na poziomie krajowym i nie są ograniczone do członków danej organizacji, aby zapewnić łatwe dotarcie do każdego potencjalnie zainteresowanego tą działalnością podmiotu z informacją o wdrażaniu lub zakończeniu wdrażania danych działań oraz przekazanie, na wniosek, ich wyników każdej zainteresowanej stronie. Informacja ta ma być publikowana nie później niż wszelkie informacje, które mogą zostać przekazane członkom danej organizacji;

c) wyniki prac są dostarczane, do wykorzystania, wszystkim zainteresowanym stronom, w tym beneficjentom pomocy, na tych samych warunkach, zarówno pod względem kosztu, jak i pod względem czasu;

d) pomoc spełnia warunki określone w załączniku 2 „Wsparcie wewnętrzne: podstawa zwolnienia ze zobowiązań do redukcji” do porozumienia o rolnictwie zawartego podczas Rundy Urugwajskiej wielostronnych negocjacji handlowych⁽⁴⁸⁾.

- (152) Władze francuskie wyjaśniły w tym względzie, że działania w zakresie badań i doświadczeń technicznych Interbev są realizowane z korzyścią dla ogółu podmiotów odnośnej branży. Ponadto stowarzyszenie rozpowszechnia zdobytą wiedzę i zalecenia techniczne, prowadząc szkolenia i rozprowadzając dokumenty, informacje, streszczenia, foldery informacyjne, również na nośnikach elektronicznych. Każdy hodowca, właściciel rzeźni, przetwórcza lub sprzedawca w sektorze wołowiny, cielęciny i baraniny może zostać poinformowany o wynikach i ma na swój wniosek dostęp do streszczeń badań, bez dyskryminacji, w tym samym czasie co wszyscy inni. Ponadto władze francuskie dopilnowują, aby odnośne działania nie wiązały się z żadną bezpośrednią dotacją na rzecz producentów lub przetwórców i aby spełniały międzynarodowe kryteria handlowe, będące przedmiotem zobowiązań Unii Europejskiej.

- (153) Komisja uważa, że pomoc publiczna udzielona w celu sfinansowania działań w zakresie badań i doświadczeń w niniejszej sprawie spełniła kryteria określone w przepisach wspólnotowych mających zastosowanie w tej dziedzinie.

⁽⁴⁶⁾ Zob. przypis 14.

⁽⁴⁷⁾ Zob. przypis 11.

⁽⁴⁸⁾ Dz.U. L 336 z 23.12.1994, s. 1.

2.5.2. Działania realizowane w ramach FNE

2.5.2.1. Pomoc techniczna

- (154) Jeśli chodzi o pomoc na pomoc techniczną, zgodność z rynkiem wewnętrznym pomocy przyznanej przed dniem 1 stycznia 2000 r. należy sprawdzić w świetle praktyki Komisji opartej na wniosku w sprawie odpowiednich środków w zakresie pomocy przyznanej przez państwa członkowskie w sektorze produkcji zwierzęcej i pochodzących z niego produktów⁽⁴⁹⁾, a w przypadku pomocy przyznanej po tej dacie w świetle wytycznych dotyczących rolnictwa⁽⁵⁰⁾.
- (155) Praktyka Komisji obowiązująca przed 2000 r. i wytyczne dotyczące rolnictwa przyjęte w 2000 r. zawierają zasadniczo te same zasady. Pomoc przyznana w wysokości odpowiadającej 100 % dopuszczalnych wydatków jest więc dozwolona w szczególności w przypadku działań w zakresie pomocy technicznej poprzez informowanie i wsparcie w dziedzinie rachunkowości, działań dotyczących rozpowszechniania nowych technik oraz działań w zakresie kształcenia osób zatrudnionych w rolnictwie.
- (156) Wraz z przyjęciem wytycznych w 2000 r. dodano nowy warunek, zgodnie z którym pomoc musi być dostępna dla wszystkich kwalifikujących się osób prowadzących działalność w danej strefie na obiektywnie określonych warunkach, a całkowita kwota pomocy nie może przekraczać 100 000 EUR na beneficjenta w okresie trzech lat albo w przypadku MŚP – 50 % kwalifikowalnych wydatków, przy czym zastosowanie ma wyższa z tych dwóch kwot.
- (157) Władze francuskie podkreśliły, że wszystkie finansowane działania mają charakter działań w ogólnym interesie dla wszystkich hodowców bydła i owiec; nie są to działania, z których korzyść ograniczona jest do indywidualnych podmiotów lub konkretnych grup podmiotów.
- (158) Udział finansowany FNE najczęściej jest niższy niż 50 % kosztów tych prac i badań. Może przekroczyć 50 % przy niektórych pojedynczych projektach, ale stawka pomocy nie przekracza nigdy 100 %.
- (159) Analizy ekonomiczne finansuje się zapewnieniem przestrzegania limitu 100 000 EUR na hodowcę przez okres trzech lat, a także z poszanowaniem zasady dostępu wszystkich hodowców do ich wyników.
- (160) Komisja uważa, że pomoc publiczna udzielona w celu sfinansowania działań w zakresie pomocy technicznej w niniejszej sprawie spełniła kryteria określone w przepisach wspólnotowych mających zastosowanie w tej dziedzinie.
- 2.5.2.2. Badania i doświadczenia**
- (161) Jeśli chodzi o działania w zakresie badań i doświadczeń, zgodność z rynkiem wewnętrznym pomocy przyznanej przed dniem 1 stycznia 2000 r. należy sprawdzić

w świetle wspólnotowych ram pomocy państwa na badania i rozwój i komunikatu Komisji w sprawie zmiany wspomnianych ram, a w przypadku pomocy przyznanej po tej dacie – w świetle wytycznych dotyczących rolnictwa, które w pkt 17 odsyłają do tych ram.

- (162) W ramach wspólnotowych stwierdza się, że stawka pomocy wynosząca do 100 % jest zgodna z rynkiem wewnętrznym, nawet w przypadku prowadzenia działalności w zakresie badań i rozwoju przez przedsiębiorstwa, o ile we wszystkich przypadkach spełnione są cztery następujące warunki:
- a) pomoc leży w ogólnym interesie danego konkretnego sektora, nie zakłócając w nieuzasadniony sposób konkurencji w innych sektorach;
 - b) informacja musi być opublikowana we właściwych czasopismach, które są rozpowszechniane co najmniej na poziomie krajowym i nie są ograniczone do członków danej organizacji, aby zapewnić łatwe dotarcie do każdego potencjalnie zainteresowanego tą działalnością podmiotu z informacją o wdrażaniu lub zakończeniu wdrażania danych działań oraz przekazanie, na wniosek, ich wyników każdej zainteresowanej stronie. Informacja ta ma być publikowana nie później niż wszelkie informacje, które mogą zostać przekazane członkom danej organizacji;
 - c) wyniki prac są dostarczane, do wykorzystania, wszystkim zainteresowanym stronom, w tym beneficjentom pomocy, na tych samych warunkach, zarówno pod względem kosztu, jak i pod względem czasu;
 - d) pomoc spełnia warunki określone w załączniku 2 „Wsparcie wewnętrzne: podstawa zwolnienia ze zobowiązań do redukcji” do porozumienia o rolnictwie zawartego podczas Rundy Urugwajskiej wielostronnych negocjacji handlowych.
- (163) W niniejszej sprawie dane z każdej analizy ekonomicznej, a także dane zgromadzone w wyniku każdego programu badawczego, gdy uzyskują charakter ostateczny, są rozpowszechniane na szeroką skalę. Odbywa się systematyczna publikacja i rozpowszechnianie wyników wszystkich prac wspieranych przez fundusz, aby hodowcy i ich organizacje w terenie mogli z nich skorzystać i mieć do nich dostęp bez dyskryminacji.
- (164) Wykorzystuje się dwa główne kanały rozpowszechniania wyników: kanał organizacji zawodowych sektora produkcji zwierzęcej i kanał Instytutu Hodowli, poprzez publikacje techniczne i ekonomiczne rozpowszechniane na szeroką skalę wśród hodowców i specjalistów.
- (165) Biorąc pod uwagę charakter prac leżący w ogólnym interesie, nie przewidziano komercyjnego wykorzystania wyników. Kwestia kosztu przeniesienia prawa eksploatacji lub warunki dostępu do prawa eksploatacji nie jest więc tutaj istotna. Prawdziwi beneficjenci działań to w rzeczywistości wszyscy hodowcy bydła i owiec, wśród których rozpowszechniane są praktyczne i teoretyczne wyniki prac.

⁽⁴⁹⁾ Pismo Komisji do państw członkowskich nr S/75/29416 z dnia 19 września 1975 r.

⁽⁵⁰⁾ Zob. przypis 11.

- (166) Finansowane badania nie wiążą się z żadnym bezpośrednim wsparciem na rzecz producentów lub przetwórców. Spełniają ogólne i szczegółowe kryteria określone w załączniku 2 „Wsparcie wewnętrzne: podstawa zwolnienia ze zobowiązań do redukcji” do porozumienia o rolnictwie zawartego w Marrakeszu podczas Rundy Urugwajskiej wielostronnych negocjacji handlowych.
- (167) Komisja uważa, że pomoc publiczna udzielona w celu sfinansowania działań w zakresie badań i doświadczeń w niniejszej sprawie spełniła kryteria określone w przepisach wspólnotowych mających zastosowanie w tej dziedzinie.

2.6. FINANSOWANIE POMOCY

- (168) Ponieważ pomoc państwa jest finansowana za pośrednictwem opłaty parafiskalnej (dobrowolne składki, które stały się obowiązkowe), Komisja musi zbadać zrazem sfinansowane środki, tj. pomoc, i sposób ich finansowania. Według Trybunału Sprawiedliwości⁽⁵¹⁾, gdy sposób finansowania pomocy, w szczególności w przypadku obowiązkowych składek, jest integralną częścią pomocy państwa, Komisja musi uwzględnić ten sposób finansowania przy analizowaniu pomocy.
- (169) Kilka kwestii wchodzi w grę przy określaniu, czy sposób finansowania jest integralną częścią środka pomocy: dochód z opłaty musi być zastrzeżony do finansowania pomocy i z konieczności musi być przeznaczony na finansowanie pomocy⁽⁵²⁾, opłata musi być przypisana do środka pomocy zgodnie z odpowiednimi przepisami krajowymi⁽⁵³⁾ oraz kwota pomocy musi mieć bezpośredni wpływ na kwotę pomocy państwa⁽⁵⁴⁾.
- (170) Zastosowanie tych kryteriów do przedmiotowych środków doprowadza Komisję do odnotowania następujących elementów. Po pierwsze, podstawa prawna przedmiotowych środków, tj. porozumienia międzybranżowe, rozszerzone na mocy rozporządzeń, określa obowiązkowe opłaty. Oznacza to, że każda opłata jest uiszczana wyłącznie na rzecz odnośnego funduszu i nie jest przeznaczona do ogólnego budżetu Interbev lub państwa. Opłatę należy więc uznać za zastrzeżoną do finansowania pomocy i przeznaczoną na finansowanie pomocy na podstawie obowiązujących przepisów krajowych. Po drugie, przedmiotowe środki są finansowane wyłącznie z opłat sektorowych. Interbev nie korzysta w żadnym zakresie ze swoich innych źródeł finansowania w celu uzupełnienia finansowania przewidzianych działań. Można w związku z tym stwierdzić, że kwota opłaty ma bezpośredni wpływ na kwotę pomocy państwa.
- (171) W oparciu o te informacje Komisja stwierdza, że sposób finansowania pomocy, w niniejszym przypadku

dobrowolne składki, które stały się obowiązkowe, jest integralną częścią środka pomocy i należy go tym samym uwzględnić przy badaniu zgodności pomocy z rynkiem wewnętrznym. Ponieważ ten sposób finansowania może być sprzeczny z art. 110 TFUE, Komisja nie może stwierdzić, że system pomocy jest zgodny z rynkiem wewnętrznym, jeśli wprowadza dyskryminację pomiędzy produktami przywozonymi a produktami krajowymi⁽⁵⁵⁾ lub pomiędzy produktami wywozonymi a produktami krajowymi⁽⁵⁶⁾.

- (172) W niniejszej sprawie opłata jest pobierana z tytułu produkcji krajowej, a także z tytułu wywożonego mięsa i wywożonych zwierząt (w ramach dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe, z tytułu mięsa) oraz przywożonego mięsa i przywożonych zwierząt (w ramach dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe, pobieranych przez FNE).
- (173) Analiza Komisja odnosi się do niektórych aspektów związanych ze składkami z tytułu mięsa i składką na FNE, w odniesieniu do których wspomniane składki mogłyby mieć wpływ na wewnątrzspółnotową wymianę handlową.

2.6.1. Składki z tytułu mięsa (składki na Interbev)

2.6.1.1. Mięso przywożone

- (174) Jak przedstawiono w motywie 82, w latach 1996–2004 składka z tytułu mięsa przywożonego nie stała się obowiązkowa na mocy francuskich przepisów. Nie wchodzi ona więc w zakres stosowania niniejszej decyzji, ponieważ jako taka nie stanowi pomocy państwa. Brakuje bowiem jednego z decydujących elementów, o których mowa w motywie 10, mianowicie mocy wiążącej. W związku z tym, w oparciu o powyższe rozważania stwierdza się, że środki finansowane z opłaty nałożonej w odniesieniu do produktów przywożonych nie stanowią pomocy państwa, a tym samym nie są przedmiotem niniejszej decyzji.

2.6.1.2. Produkty wywożone

- (175) Jak przedstawiono w motywie 16 i następnych⁽⁵⁷⁾, od dnia 1 stycznia 1996 r., składka dotyczy produktów wysyłanych do innych państw członkowskich, przy czym w 2001 r. wprowadzono częściowy zwrot tej składki. Składka ta może wiązać się, w świetle orzecznictwa Trybunału, z dyskryminacją eksporterów, jeśli działania finansowane ze składki nie są dla nich przeznaczone i nie rekompensują ponoszonego przez nich kosztu⁽⁵⁸⁾. Należy więc wykazać, że przeznaczanie dochodów z tej składki nie sprzyjało produkcji krajowej wprowadzanej do obrotu we Francji ze szkodą dla wywożonej produkcji krajowej.
- (176) Działania, które dotyczyły konkretnie wywożonych zwierząt i produktów były w szczególności działaniami promocyjnymi (na przykład: targi międzynarodowe, branżowe działania informacyjne i działania w zakresie *public relations*, Zielony Tydzień w Berlinie, zagraniczne kursy szkoleniowe w zakresie rozbioru mięsa).

⁽⁵¹⁾ Wyrok z dnia 21 października 2003 r. w sprawach połączonych C-261/01 i C-262/01, Van Calster, Rec. 2003, s. I-12249, pkt 49.

⁽⁵²⁾ Wyrok z dnia 13 stycznia 2005 r. w sprawie C-174/02, Streekgewest Westelijk Noord-Brabant, Zb.Orz. 2005, s. I-85, pkt 26; wyrok z dnia 7 września 2006 r. w sprawie C-526/04, Laboratoires Boiron, Zb.Orz. 2006, s. I-7529, pkt 44.

⁽⁵³⁾ Wyrok z dnia 13 stycznia 2005 r. w sprawie C-174/02, Streekgewest Westelijk Noord-Brabant, Zb.Orz. 2005, s. I-85, pkt 26; wyrok z dnia 27 października 2005 r. w sprawach połączonych C-266/04 – C-270/04, C-276/04 i C-321/04 – C-325/04, Nazairdis, Zb.Orz. 2005, s. I-9481, pkt 49.

⁽⁵⁴⁾ Wyrok z dnia 13 stycznia 2005 r. w sprawie C-174/02, Streekgewest Westelijk Noord-Brabant, Zb.Orz. 2005, s. I-85, pkt 28; wyrok z dnia 15 czerwca 2006 r. w sprawach połączonych C-393/04 i C 41/05, Air Liquide, Zb.Orz. 2006, s. I-5293, pkt 46.

⁽⁵⁵⁾ Wyrok z dnia 21 października 2003 r. w sprawach połączonych C-261/01 i C-262/01, Van Calster, Rec. 2003, s. I-12249, pkt 48.

⁽⁵⁶⁾ Wyrok z dnia 23 kwietnia 2002 r. w sprawie C-234/99, Nygård, Rec. 2002, s. I-3657.

⁽⁵⁷⁾ Zob. również motyw 88 i następne.

⁽⁵⁸⁾ Wyrok z dnia 23 kwietnia 2002 r. w sprawie Nygård, przytoczony powyżej w przypisie 56.

(177) Działania, które dotyczyły wszystkich zwierząt i produktów, bez względu na ich rynek, we Francji lub poza Francją, były w szczególności działaniami reklamowymi, takimi jak kampania „Wołowina europejska wysokiej jakości”, kampania dotycząca podrobów, kampania „Rasy mięsne”, oraz obejmowały kilka działań badawczych w zakresie bezpieczeństwa żywności, dobrostanu zwierząt, zarządzania jakością, charakterystyki produktu, metod certyfikacji lub identyfikowalności wołowiny, których wyniki były szeroko rozpowszechniane zarówno we Francji, jak i poza nią.

(i) *Mięso i zwierzęta wysyłane do innych państw członkowskich*

(178) Według władz francuskich działania, które były korzystne dla produktów i zwierząt wysyłanych do innych państw członkowskich, wyłącznie dla nich lub łącznie z produktami krajowymi, nie stanowiły całości działań finansowanych z dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe.

(179) W odniesieniu do każdego roku i łącznie należy ustalić, czy produkty wysyłane do innych państw członkowskich skorzystały na działaniach organizacji międzybranżowej.

(180) Poniższa tabela przedstawia podział dochodów w EUR, pochodzących z dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe, na poszczególne działania Interbev w poszczególnych latach oraz odsetek działań dotyczących wyłącznie wywożonego mięsa i wywożonych zwierząt albo łącznie z produktami i zwierzętami krajowymi.

Rok	Działania na rzecz wszystkich produktów	Działania wyłącznie na rzecz produktów we Francji	Działania wyłącznie na rzecz produktów wywożonych	Działania ogółem z podziałem na lata	Odsetek ogółu sfinansowanych działań (w przybliżeniu)
1996	5 517 088,95	13 308 769,70	2 101 111,35	20 926 970,00	36
1997	9 244 861,43	8 723 278,25	2 104 379,32	20 072 518,99	56
1998	8 995 703,14	11 214 605,23	927 146,63	21 137 455,00	46
1999	9 780 064,41	10 308 559,00	1 058 778,36	21 447 401,76	50
2000	8 245 970,18	10 126 453,50	991 754,32	19 264 178,00	47
2001	9 447 359,23	15 115 169,26	1 720 267,50	26 282 796,00	42
2002	10 553 240,96	24 553 282,92	4 326 569,12	39 433 093,00	37
2003	12 626 096,22	21 010 195,68	3 761 566,70	37 398 458,60	43
2004	11 288 281,00	20 527 149,24	4 045 129,24	35 860 559,48	42

(181) Z powyższej tabeli wynika, że dla całego odnośnego okresu produktów wywożonych dotyczyło średnio około 44 % ogółu działań finansowanych z dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe. Należy uściślić, że władze francuskie wskazały, iż dla tego samego okresu całkowite dochody pochodzące ze składek pobranych od produktów wywożonych wynosiły 15 %⁽⁵⁹⁾. Ponadto władze francuskie wskazały, że odsetek 15 % był wartością średnią i przekazały dane liczbowe w odniesieniu do każdego roku, z których wynika, że wysokość składek pobranych od produktów wywożonych nie przekroczyła nigdy 18 %.

(ii) *Zgodność z art. 110 TFUE*

(182) Biorąc pod uwagę wnioski wynikające z wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie *Nygård*⁽⁶⁰⁾ oraz fakt, że środki finansowane z opłaty stanowią pomoc państwa w rozumieniu art. 107 TUE, a opłata nie ma dyskryminującego charakteru sprzecznego z art. 110 TFUE, ponieważ była również stosowana wobec produktów

i zwierząt wywożonych, które były proporcjonalnie objęte płynącymi z niej korzyściami, Komisja uważa, że dochody pochodzące z opłaty z tytułu produktów wywożonych przeznaczone na finansowanie działań Interbev stanowią finansowanie pomocy zgodne z zasadami TFUE, w szczególności jego art. 107, a tym samym finansowana w ten sposób pomoc państwa jest zgodna ze wspomnianymi Traktatem.

2.6.2. Składki na FNE

2.6.2.1. Zwierzęta przywożone

(183) Według władz francuskich do 2003 r. składki pobierane na rzecz FNE mogły być również stosowane do zwierząt chowanych poza terytorium krajowym, lecz wprowadzonych do Francji w celu uboju.

(184) W związku z wątpliwościami podniesionymi przez Komisję władze francuskie stwierdziły, że zmieniły tekst porozumienia międzybranżowego w celu wykluczenia wszelkich składek z tytułu zwierząt przywożonych lub wprowadzonych do Francji. Według władz francuskich składki te mają zastosowanie wyłącznie do zwierząt chowanych i poddawanych ubojowi we Francji.

⁽⁵⁹⁾ Zob. motyw 94 i następane.

⁽⁶⁰⁾ Wyrok z dnia 23 kwietnia 2002 r. w sprawie *Nygård*, przytoczony powyżej w przypisie 56.

- (185) Zmiany tego porozumienia branżowego nie zostały przekazane Komisji. Przekazano jedynie instrukcję z dnia 2 lutego 2005 r. (zob. motyw 87), w której stwierdza się, że składki na rzecz FNE mają zastosowanie wyłącznie do mięsa pochodzącego z wszystkich operacji uboju zwierząt chowanych we Francji na terenie Francji metropolitalnej.
- (186) W związku z tym w okresie od dnia 1 stycznia 1996 r. do dnia 30 września 2004 r. składki z tytułu mięsa dotyczyły również mięsa zwierząt poddanych ubojowi we Francji, ale chowanych poza terytorium krajowym.
- (187) Władze francuskie nie potrafiły wykazać, że działania finansowane z tych składek przysporzyły korzyści hodowcom, którzy prowadzili działalność poza terytorium krajowym. Osoby zobowiązane do uiszczenia dobrowolnej składki, która stała się obowiązkowa, wywożące swoje produkty, nie były objęte żadnym zwrotem ani obniżką, chociaż nie uzyskiwały całej korzyści z odnośnych działań. Jeśli chodzi o działania w zakresie badań i rozwoju oraz pomocy technicznej, co do zasady działania te mogą przynosić korzyść wyłącznie produktom krajowym (mięsu i bydłu chowanemu i poddawalnemu ubojowi we Francji).
- (188) Fakt, że przywóz żywych zwierząt miał w tamtym czasie znikomy wymiar⁽⁶¹⁾ i że w samej praktyce importerzy żywych zwierząt mogli, jeśli chcieli, zgłosić masę przywożonych zwierząt w celu odjęcia jej od podstawy składki i wnioskowania o zwrot, nie ma bezpośrednich skutków dla merytorycznej oceny Komisji. Ponadto każda dyskryminacja, nawet minimalna, jest objęta zakresem stosowania art. 110 TFUE.
- (189) Biorąc pod uwagę wnioski wynikające z wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Nygård⁽⁶²⁾ oraz fakt, że środki finansowane z opłaty stanowią pomoc państwa w rozumieniu art. 107 TUE, a opłata nie ma dyskryminującego charakteru sprzecznego z art. 110 TFUE, ponieważ była również stosowana wobec produktów pochodzących z innych państw członkowskich, które jednak nie były w pełni objęte płynącymi z niej korzyściami, Komisja uważa, że dochody pochodzące z opłaty z tytułu zwierząt przywożonych z innych państw członkowskich przeznaczone na finansowanie działań FNE stanowią finansowanie pomocy niezgodne z rynkiem wewnętrznym w świetle Traktatu, w szczególności jego art. 107, a tym samym finansowana w ten sposób pomoc państwa jest niezgodna ze wspomnianymi Traktatem.

2.6.2.2. Zwierzęta przywożone

- (190) Ponieważ składki na FNE mają zastosowanie do zwierząt chowanych i poddawanych ubojowi we Francji, Komisja

⁽⁶¹⁾ Według danych przekazanych przez władze francuskie (służby celne) przywożone „dorosłe utuczone bydło” wynosiło odpowiednio 24 933 sztuk w 2001 r. i 22 250 sztuk w 2002 r. Krajowy ubój był rzędu 4 milionów sztuk, przywóz żywych zwierząt wynosił więc jedynie 0,58 % całego uboju.

⁽⁶²⁾ Wyrok z dnia 23 kwietnia 2002 r. w sprawie Nygård, przytoczony powyżej w przypisie 56.

może stwierdzić, że wysyłane produkty nie są jako takie przedmiotem składek na FNE i nie wchodzą tym samym w zakres stosowania niniejszej decyzji.

3. NIEZGODNOŚĆ POMOCY Z PRAWEM

- (191) Komisja, jak już wskazano w decyzji o wszczęciu postępowania, podkreśla, że Francja nie poinformowała jej, zgodnie z art. 108 ust. 3 TFUE, o rozporządzeniach w sprawie rozszerzenia porozumień, które uczyniły obowiązkowymi dobrowolne składki, ani o działaniach finansowanych z tych składek przed ich wdrożeniem (zob. motyw 2 niniejszej decyzji).
- (192) Art. 1 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 659/1999 dokładnie określa pomoc niezgodną z prawem jako nową pomoc, wprowadzoną w życie z naruszeniem art. 108 ust. 3 TFUE. Obowiązek zgłoszenia pomocy państwa ustanowiono w art. 2 wspomnianego rozporządzenia.
- (193) Jeśli chodzi o charakter składek w niniejszej sprawie, Komisja zauważa, że składki te, aby mogły w pełni obowiązywać, wymagają aktu wydanego przez władze publiczne. Z tego względu Komisja uważa, że w niniejszej sprawie mamy do czynienia z opłatami parafiskalnymi, tj. zasobami państwowymi.
- (194) Ponieważ dobrowolne składki, które stają się obowiązkowe, są zasobami państwowymi (jak wskazano w motywie 106 i następnym) będącymi integralną częścią systemu pomocy (motyw 171 i następne) oraz zostały wykorzystane w celu sfinansowania korzyści dla przedsiębiorstw sektora mięsnego, ich zgłoszenie Komisji stanowi obowiązek wynikający z art. 108 ust. 3 Traktatu.
- (195) Jak wskazano w motywach 123 i 124, biorąc pod uwagę, że środki wdrożone we Francji zawierają elementy pomocy państwa, chodzi w tym przypadku o nową pomoc, niezgłoszoną Komisji, a tym samym niezgodną z prawem w rozumieniu Traktatu.
- (196) Zgodnie z komunikatem Komisji w sprawie określania zasad dotyczących uznawania pomocy państwa za przyznaną niezgodnie z prawem⁽⁶³⁾ każdą pomoc niezgodną z prawem w rozumieniu art. 1 lit. f) rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 należy ocenić według zasad i wytycznych obowiązujących w chwili przyznania pomocy.

V. WNIOSKI

- (197) W świetle powyższych rozważań Komisja uważa, że finansowanie tego systemu poprzez dobrowolne składki, które stały się obowiązkowe, nie budzi zastrzeżeń, ponieważ są one stosowane wobec produktów krajowych oraz produktów i zwierząt wywożonych (w niniejszej sprawie „składki z tytułu mięsa” w latach 1996–2004).

⁽⁶³⁾ Dz.U. C 119 z 22.5.2002, s. 22.

- (198) Składki pobiera się jednak również z tytułu przywożonych zwierząt (w niniejszej sprawie składki z tytułu zwierząt na rzecz FNE w latach 1996–2004) i z powyższych rozważań wynika, że system dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe, jest niezgodny z rynkiem wewnętrznym z powodu naruszenia art. 110 TFUE, biorąc pod uwagę, że Francja nie była w stanie wykazać, że przywożone produkty były również objęte pomocą w tym samym stopniu co produkty krajowe.
- (199) Ponadto pomoc w niniejszej sprawie nie została zgłoszona Komisji w rozumieniu art. 108 ust. 3 TFUE i stanowi w związku z tym pomoc niezgodną z prawem w rozumieniu art. 1 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 659/1999.
- (200) Komisja ubolewa, że Republika Francuska udzieliła wspomnianej pomocy z naruszeniem art. 108 ust. 3 TFUE.
- (201) Jeśli chodzi o pomoc udzieloną, nie czekając na ostateczną decyzję Komisji, należy przypomnieć, że biorąc pod uwagę bezwzględny charakter zasad postępowania określonych w art. 108 ust. 3 TFUE, zasad, których bezpośredni skutek Trybunał Sprawiedliwości orzekł w wielu sprawach⁽⁶⁴⁾, nie można *a posteriori* zarządzić niezgodności z prawem przedmiotowej pomocy⁽⁶⁵⁾.
- (202) Trybunał Sprawiedliwości przypomina, że gdy środek pomocy, którego sposób finansowania jest jego integralną częścią, został wdrożony bez uwzględnienia obowiązku zgłoszenia pomocy, krajowe sądy są zasadniczo zobowiązane nakazać zwrot opłaty lub składek zebranych wyłącznie w celu finansowania tej pomocy. Przypomina również, że do sądów krajowych należy czuwanie nad prawami podsądnych w obliczu ewentualnego złamania przez władze krajowe od zakazu wdrażania pomocy, o którym mowa w art. 108 ust. 3 ostatnie zdanie TFUE i który ma bezpośrednie zastosowanie. Takie złamanie zakazu, na które powołują się podsądni mogący się nim posłużyć i które zostało stwierdzone przez sądy krajowe, powinno doprowadzić do wyciągnięcia przez te ostatnie wszelkich konsekwencji, zgodnie z prawem krajowym, zarówno w odniesieniu do ważności aktów dotyczących wdrożenia przedmiotowych środków pomocy, jak i w odniesieniu do odzyskania przyznanego wsparcia finansowego⁽⁶⁶⁾.
- (203) W niniejszym przypadku Komisja uznaje za właściwe przyjęcie decyzji warunkowej, korzystając z możliwości określonej w art. 7 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999, zgodnie z którym Komisja może dołączyć do swej decyzji warunki, na jakich może ona uznać pomoc za zgodną ze wspólnym rynkiem, oraz obowiązki umożliwiające monitorowanie przestrzegania jej decyzji.
- (204) W celu naprawienia skutków naruszenia art. 110 TFUE i tym samym wstecznego zniesienia dyskryminacji Francja musi dokonać zwrotu części opłaty nałożonej na produkty przywożone (składek z tytułu zwierząt na rzecz FNE w latach 1996–2004), proporcjonalnie do korzyści z pomocy, którymi produkty te nie zostały objęte. Naprawa tego naruszenia zapewni zgodność przedmiotowej pomocy z art. 107 TFUE.
- (205) Komisja ustala warunki, które mają być spełnione w związku ze wspomnianym zwrotem. Francja musi więc zwrócić osobom, które uiściły opłatę, tę część opłaty, którą nałożono na wspomniane przywożone produkty od dnia wprowadzenia opłaty do dnia 30 września 2004 r., w pełni przestrzegając następujących warunków:
- jeżeli osoby, które uiściły opłatę, mogą przedstawić dowody, że dobrowolna składka, która stała się obowiązkowa, została nałożona na produkty przywożone, mogą one dochodzić zwrotu proporcjonalnej części dochodów z opłaty przeznaczonej na sfinansowanie usług przynoszących korzyści wyłącznie produktom krajowym w terminie ustalonym zgodnie z prawem krajowym, a w żadnym razie nie krótszym niż sześć miesięcy od dnia notyfikacji niniejszej decyzji;
 - Francja ustali zakres wszelkiej dyskryminacji mającej wpływ na produkty przywożone. W tym celu Francja sprawdzi, w okresie odniesienia, równoważność finansową między kwotami pobranymi ogółem od produktów krajowych w ramach odnośnej opłaty oraz wynikającymi z niej korzyściami wyłącznie dla tych produktów;
 - zwrot musi nastąpić w maksymalnym terminie sześciu miesięcy od dnia złożenia wniosku;
 - zwrócone kwoty muszą zawierać odsetki naliczone od dnia pobrania opłaty do dnia faktycznego zwrotu. Odsetki nalicza się na podstawie referencyjnej stopy procentowej Komisji, przewidzianej w metodzie określania stóp referencyjnych i dyskontowych;
 - władze francuskie dopuszczają wszelkie wystarczające dowody przedstawione przez osoby, które uiściły opłatę, w celu wykazania kwot, które uiściły tytułem opłaty nałożonej na produkty pochodzące z innych państw członkowskich;
 - prawo do zwrotu nie może podlegać innym warunkom, w szczególności warunkowi dotyczącemu nieprzenoszenia opłaty;
 - jeżeli opłata nie została jeszcze uiszczona, władze francuskie formalnie rezygnują z wpłacenia proporcjonalnej jej części nałożonej na produkty przywożone z innych państw członkowskich, dla której wykazano, że była przeznaczona na finansowanie części pomocy przynoszącej korzyści wyłącznie produktom krajowym. Rezygnują również z ewentualnych odsetek za zwłokę;

⁽⁶⁴⁾ Wyroki Trybunału: z dnia 19 czerwca 1973 r. w sprawie 77/72, Capolongo, Rec. 1973, s. 611; z dnia 11 grudnia 1973 r. w sprawie 120/73, Lorenz, Rec. 1973, s. 1471 oraz z dnia 22 marca 1977 r. w sprawie 78/76, Steinicke i Weinlig, Rec. 1977, s. 595.

⁽⁶⁵⁾ Wyrok Trybunału z dnia 21 listopada 1991 r. w sprawie C-354/90, Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires i inni przeciwko Francji, Rec. 1991, s. I-5505; wyrok Trybunału z dnia 21 października 2003 r. w sprawach połączonych C-261/01 i C-262/01, Van Calster, Zb.Orz. 2003, s. I-12249.

⁽⁶⁶⁾ Wyrok z dnia 21 października 2003 r. w sprawach połączonych C-261/01 i C-262/01, Van Calster e.a., Rec. 2003, s. I-12249.

- h) Francja zobowiązuje się do przedstawienia na wniosek Komisji pełnego sprawozdania wykazującego właściwe wykonanie zwrotu;
 - i) jeśli podobna opłata została nałożona w innym państwie członkowskim na te same produkty, które podlegały opłacie we Francji, władze francuskie zobowiązują się zwrócić osobom, które uiściły opłatę, część opłaty nałożonej na produkty pochodzące z tego innego państwa członkowskiego;
 - j) Francja zobowiązuje się powiadomić o niniejszej decyzji wszystkie osoby, które mogły być zobowiązane do uiszczenia opłaty,
- d) zwrócone kwoty muszą zawierać odsetki naliczone od dnia pobrania opłaty do dnia faktycznego zwrotu. Odsetki nalicza się na podstawie referencyjnej stopy procentowej Komisji, przewidzianej w metodzie określania stóp referencyjnych i dyskontowych;
 - e) władze francuskie dopuszczają wszelkie wystarczające dowody przedstawione przez osoby, które uiściły opłatę, w celu wykazania kwot, które uiściły tytułem opłaty nałożonej na produkty pochodzące z innych państw członkowskich;
 - f) prawo do zwrotu nie może podlegać innym warunkom, w szczególności warunkowi dotyczącemu nieprzenoszenia opłaty;
 - g) jeżeli opłata nie została jeszcze uiszczona, władze francuskie formalnie rezygnują z wpłacenia proporcjonalnej jej części nałożonej na produkty przywożone z innych państw członkowskich, dla której wykazano, że była przeznaczona na finansowanie części pomocy przynoszącej korzyści wyłącznie produktom krajowym. Rezygnują również z ewentualnych odsetek za zwłokę;
 - h) Francja zobowiązuje się do przedstawienia na wniosek Komisji pełnego sprawozdania wykazującego właściwe wykonanie zwrotu;
 - i) jeśli podobna opłata została nałożona w innym państwie członkowskim na te same produkty, które podlegały opłacie we Francji, władze francuskie zobowiązują się zwrócić osobom, które uiściły opłatę, część opłaty nałożonej na produkty pochodzące z tego innego państwa członkowskiego;
 - j) Francja zobowiązuje się powiadomić o niniejszej decyzji wszystkie osoby, które mogły być zobowiązane do uiszczenia opłaty.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Pomoc państwa na promocję, reklamę, pomoc techniczną, badania i rozwój, która została przyznana przez Francję w sposób niezgodny z prawem i z naruszeniem art. 108 ust. 3 TFUE, sfinansowana z opłaty parafiskalnej (dobrowolnej składki, która stała się obowiązkowa, z tytułu mięsa i żywych zwierząt wysyłanych do innych państw członkowskich w latach 1996–2004 oraz z tytułu żywych zwierząt przywożonych w latach 1996–2004) jest pomocą państwa zgodną z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, w okresie od dnia wprowadzenia opłaty do dnia 30 września 2004 r., o ile Francja spełni warunki określone w ust. 2 niniejszego artykułu.

2. Francja musi zwrócić osobom, które uiściły opłatę, tę część opłaty, którą nałożono na produkty przywożone od dnia wprowadzenia opłaty do dnia 30 września 2004 r., w pełni przestrzegając następujących warunków:

- a) jeżeli osoby, które uiściły opłatę, mogą przedstawić dowody, że dobrowolna składka, która stała się obowiązkowa, została nałożona na produkty przywożone, mogą one dochodzić zwrotu proporcjonalnej części dochodów z opłaty przeznaczonej na sfinansowanie usług przynoszących korzyści wyłącznie produktom krajowym w terminie ustalonym zgodnie z prawem krajowym, a w żadnym razie nie krótszym niż sześć miesięcy od dnia notyfikacji niniejszej decyzji;
- b) Francja ustali zakres wszelkiej dyskryminacji mającej wpływ na produkty przywożone. W tym celu Francja sprawdzi, w okresie odniesienia, równowagę finansową między kwotami pobranymi ogółem od produktów krajowych w ramach odnośnej opłaty oraz wynikającymi z niej korzyściami wyłącznie dla tych produktów;
- c) zwrot musi nastąpić w maksymalnym terminie sześciu miesięcy od dnia złożenia wniosku;

Artykuł 2

W terminie dwóch miesięcy od daty notyfikacji niniejszej decyzji Francja przekazuje Komisji informacje o środkach podjętych w celu jej wykonania.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Francuskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 lipca 2011 r.

W imieniu Komisji

Dacian CIOLOȘ

Członek Komisji

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 15 lutego 2012 r.

w sprawie wkładu finansowego Unii przeznaczonego na środki stosowane w stanach zagrożenia, służące zwalczaniu grypy ptaków w Niemczech, we Włoszech i w Niderlandach w 2011 r.

(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 776)

(Jedynie teksty w języku niderlandzkim, niemieckim i włoskim są autentyczne)

(2012/132/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając decyzję Rady 2009/470/WE z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii⁽¹⁾, w szczególności jej art. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Grypa ptaków jest wirusową zakaźną chorobą drobiu i innych ptaków żyjących w niewoli wywierającą poważny wpływ na rentowność gospodarstw drobiarskich, co z kolei wywołuje zakłócenia w handlu wewnątrz Unii oraz w wywozie do państw trzecich.
- (2) W przypadku wystąpienia ogniska grypy ptaków zachodzi ryzyko rozprzestrzenienia się czynnika chorobotwórczego na inne gospodarstwa drobiarskie w danym państwie członkowskim, ale także w innych państwach członkowskich i w państwach trzecich poprzez handel żywym drobiem lub otrzymanymi z niego produktami.
- (3) W dyrektywie Rady 2005/94/WE⁽²⁾ wprowadzającej wspólnotowe środki zwalczania grypy ptaków określono środki, które w przypadku wystąpienia ogniska tej choroby powinny być natychmiast wdrożone przez państwa członkowskie w trybie pilnym w celu zapobieżenia dalszemu rozprzestrzenianiu się wirusa.
- (4) W decyzji 2009/470/WE określono procedury regulujące wkład finansowy Unii przeznaczony na specyficzne środki weterynaryjne, w tym środki stosowane w stanach zagrożenia. Zgodnie z art. 4 ust. 2 tej decyzji państwa członkowskie otrzymują wkład finansowy przeznaczony na pokrycie wydatków na niektóre środki służące zwalczaniu ptasiej grypy.
- (5) W art. 4 ust. 3 tiret pierwsze i drugie decyzji 2009/470/WE ustanowiono zasady dotyczące udziału procentowego w wydatkach poniesionych przez państwo członkowskie, który może zostać pokryty w ramach wkładu finansowego Unii.
- (6) Wpłata wkładu finansowego Unii przeznaczonego na środki stosowane w stanach zagrożenia, służące zwal-

czaniu grypy ptaków, podlega zasadom zawartym w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 349/2005 z dnia 28 lutego 2005 r. ustanawiającym zasady dotyczące finansowania przez Wspólnotę środków stosowanych w stanach zagrożenia oraz zwalczania niektórych chorób zwierzęcych określonych w decyzji Rady 90/424/EWG⁽³⁾.

- (7) W Niemczech, we Włoszech i w Niderlandach w 2011 r. wystąpiły ogniska grypy ptaków. Na podstawie dyrektywy 2005/94/WE Niemcy, Włochy i Niderlandy wprowadziły środki mające na celu zwalczanie ognisk tej choroby.
- (8) Władze Niemiec, Włoch i Niderlandów wykazały za pomocą sprawozdań przedłożonych Stałemu Komitetowi ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt oraz poprzez regularne przekazywanie informacji o rozwoju sytuacji związanej z wystąpieniem choroby, że skutecznie wdrożyły środki zwalczania przewidziane w dyrektywie 2005/94/WE.
- (9) Władze Niemiec, Włoch i Niderlandów całkowicie wypełniły zatem zobowiązania techniczne i administracyjne dotyczące środków przewidzianych w art. 4 ust. 2 decyzji 2009/470/WE oraz w art. 6 rozporządzenia (WE) nr 349/2005.
- (10) Na obecnym etapie nie może zostać ustalona dokładna kwota wkładu finansowego Unii, ponieważ dostarczone informacje dotyczące kosztów odszkodowania oraz wydatków operacyjnych są szacunkowe.
- (11) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Wkład finansowy Unii na rzecz Niemiec, Włoch i Niderlandów

1. Przyznaje się Niemcom, Włochom i Niderlandom wkład finansowy Unii na pokrycie wydatków poniesionych przez te państwa członkowskie w ramach środków, o których mowa w art. 4 ust. 2 i 3 decyzji 2009/470/WE, podjętych w Niemczech, we Włoszech i w Niderlandach w 2011 r. w celu zwalczania grypy ptaków.

⁽¹⁾ Dz.U. L 155 z 18.6.2009, s. 30.⁽²⁾ Dz.U. L 10 z 14.1.2006, s. 16.⁽³⁾ Dz.U. L 55 z 1.3.2005, s. 12.

2. Kwotę wkładu finansowego, o którym mowa w ust. 1, ustala się w późniejszej decyzji, którą należy przyjąć zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 40 ust. 2 decyzji 2009/470/WE.

Artykuł 2

Adresaci

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Federalnej Niemiec, Republiki Włoskiej oraz do Królestwa Niderlandów.

Sporządzono w Brukseli dnia 15 lutego 2012 r.

W imieniu Komisji

John DALLI

Członek Komisji

DECYZJA EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO

z dnia 27 lutego 2012 r.

uchylająca decyzję EBC/2010/3 w sprawie tymczasowych zasad dotyczących kryteriów kwalifikowania rynkowych instrumentów dłużnych emitowanych lub gwarantowanych przez rząd Grecji**(EBC/2012/2)**

(2012/133/UE)

RADA PREZESÓW EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 127 ust. 2 tiret pierwsze,

uwzględniając Statut Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego (zwany dalej „Statutem ESBC”), w szczególności jego art. 12 ust. 1 oraz art. 34 ust. 1 tiret drugie w związku z art. 3 ust. 1 tiret pierwsze oraz art. 18 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 18 ust. 1 Statutu ESBC Europejski Bank Centralny (EBC) i krajowe banki centralne państw członkowskich, których walutą jest euro, mogą dokonywać właściwie zabezpieczonych operacji kredytowych z instytucjami kredytowymi oraz innymi uczestnikami rynku. Kryteria kwalifikowania zabezpieczeń na potrzeby operacji polityki pieniężnej Eurosystemu zostały określone w załączniku I do wytycznych EBC/2011/14 z dnia 20 września 2011 r. w sprawie instrumentów i procedur polityki pieniężnej Eurosystemu ⁽¹⁾ (zwanym dalej „dokumentacją ogólną”).
- (2) Zgodnie z pkt 1.6 dokumentacji ogólnej Rada Prezesów EBC może w dowolnym czasie zmieniać instrumenty, zasady, kryteria i procedury prowadzenia operacji polityki pieniężnej Eurosystemu. Zgodnie z pkt 6.3.1 dokumentacji ogólnej Eurosystem zastrzega sobie prawo rozstrzygania – na podstawie informacji, które uzna za właściwe – czy określona emisja, emitent, dłużnik lub gwarant spełnia wymogi wysokiej jakości kredytowej.
- (3) Decyzja EBC/2010/3 z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie tymczasowych zasad dotyczących kryteriów kwalifikowania rynkowych instrumentów dłużnych emitowanych lub gwarantowanych przez rząd Grecji ⁽²⁾ wprowadziła nadzwyczajny środek w postaci tymczasowego zawieszenia stosowania minimalnych wymogów Eurosystemu

w zakresie jakości kredytowej do rynkowych instrumentów dłużnych emitowanych przez rząd Grecji lub emitowanych przez podmioty z siedzibą w Grecji i w pełni gwarantowanych przez rząd Grecji.

- (4) W kontekście udziału sektora prywatnego Republika Grecji zdecydowała o przedstawieniu posiadaczom rynkowych instrumentów dłużnych wyemitowanych przez rząd Grecji oferty zamiany tych instrumentów dłużnych.
- (5) Wspomniana decyzja Republiki Grecji o przedstawieniu oferty zamiany dodatkowo negatywnie wpływa na ocenę rynkowych instrumentów dłużnych emitowanych przez rząd Grecji lub emitowanych przez podmioty z siedzibą w Grecji i w pełni gwarantowanych przez rząd Grecji jako zabezpieczenia na potrzeby operacji Eurosystemu.
- (6) Należy uchylić decyzję EBC/2010/3,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Uchylenie decyzji EBC/2010/3

Uchyla się decyzję EBC/2010/3.

Artykuł 2

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 28 lutego 2012 r.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem dnia 27 lutego 2012 r.

Mario DRAGHI
Prezes EBC⁽¹⁾ Dz.U. L 331 z 14.12.2011, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 117 z 11.5.2010, s. 102.

CENY PRENUMERATY w 2012 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 310 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	840 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

